

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

neustále jsem překvapován tím, kolik v tom našem světě existuje záští. Stávám se jí svědkem každodenně, a to v nesčíslných podobách. Jako by se lidé předháněli v hledání jedinců, či skupin, které si pak pro sebe negativně vymezují a pak se jim vysmívají, pomlouvají je, nenávidí. Naše řeč k tomuto, podle mne nesmyslnému, nutkání nesnášet jiné vynalezla až zbytečně moc slov od rasismu až po xenofobii, od záští až po nepřekonatelný odpor. Podle mého soudu nám lidem schází pokora, úcta k jiné lidské bytosti, k jinému názoru, k jinému pohledu na svět, či na jeho stvoření. Z děsu z jinakosti si kolem sebe stavíme hradby ze lží. A bohužel se nejedná pouze o stav doby, kterou žijeme. Řecký filosof Platón si v pátém století před naším letopočtem smutně povzdychl: „Žijeme ve zvláštních časech, kdy mladí i starší jsou vzdělávání ve lži a ten, který se odváží říkat pravdu, je nazýván šílenecem či bláznem.“

Vězte, že se v našem divadle dlouhodobě snažíme pojmenovávat všechny strasti i radosti našeho světa. Citlivě vnímáme nám daný časoprostor a lidské dění v něm. Zaznamenáváme jeho veškeré impulsy a pokoušíme se předjímat tok z nich vyplývajících událostí. Vyhledáváme neurastenické body našich životů, našeho makro... i mikrosvěta a formulujeme je skrze divadelní díla na našich jevištích, ať už formou osvobozujícího smíchu, laskavého porozumění, či pranýřováním našich lidských nedostatků. Konáme tak na bázi lásky k bližnímu a v duchu myšlenky jednoho z velikánů naší kultury, Jana Wericha, který říkal: „Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí. Kdo myslí jenom na sebe, ochudí jiné o sebe, ochudí sebe o jiné, zakrní a zahyne.“ A tak odmítáme, aby našimi zbraněmi byly lži vyplývající z nenávisti...

Na této bázi vyhledáváme divadelní hry i muzikály, které pak pro vás nastudujeme.

V následující divadelní sezóně 2019/2020 pro vás tentokrát připravujeme celkem devět inscenací, z nichž hned 4 budou mít u nás svou světovou premiéru!!! A vedle těchto zcela nových inscenací pro vás chystáme i nádherné poklady divadelní historie samozřejmě v nových, současných podobách. A všechny ty projekty stojí na vynikajících hereckých, pěveckých, muzikantských, tanečních i dalších výkonech, které našemu divadlu závidějí vskutku po celém světě. Čtyři inscenace hudební – chcete-li muzikálové, pět činoherních. Všechny vám představujeme blíže v tomto našem časopise ještě na jiném místě a později i v našem tradičním divadelním kalendáři. Zde jen krátce:

Komedii „ŽEBRÁČKÁ OPERA“, která je právem považována za divácky nejpřitažlivější hru Václava Havla, uvedeme v režii Hany Burešové. Předlohou této hry je již od 18. století oblíbené stejnojmenné dílo Johna Gaye odehrávající se v londýnském podsvětí. Kdo by neznal z paměti alespoň jednu píseň legendární skupiny ABBA? Catherine Johnson napsala scénář k hudbě a textům Bennyho Anderssona a Björna Ulvaeuse. Tak vznikl muzikál „MAMMA MIA!“, který pro naše divadlo připravuje režisér Petr Gazdík. Spisovatel Miloš Urban udělil našemu divadlu autorská práva k dramatisaci své knihy „SANTINIHO JAZYK“. Mysteriózní příběh ze současnosti, který čerpá svou inspiraci v geniálních stavbách (např. v Křtinách a Rajhradu) barokního architekta Jana Blažeje Santiniho, uvedeme na našem jevišti ve světové premiéře(!) v režii Stanislava Slováka, který je společně s Janem Šotkovským i dramaturgem onoho dobrodružného románu. Naš „silvestrovskou“ komedii se stane senzační zápletková klasická veselohra mistra jevištního humoru Johanna Nepomuka Nestroye „PRO NIC ZA NIC“. Inscenací plnou rozličných komických omylů a nedorozumění nabitou vtipnými dialogy bude režírovat Míkoláš Tyc. Volně na sebe navazující trilogie hudebního skladatele Zdenka Merty a libretisty a režiséra Stanislava Moši je završena příběhem z blízké budoucnosti s názvem „RÁJ“. Jedná se o fantasy muzikál, jehož děj se odehrává čtyřicet let poté, co na naší zemi došlo k záhadné katastrofě a lidstvo se ve svém vývoji ocitlo celá staletí zpět. Světová premiéra(!) tohoto strhujícího díla vzniká v režii Stanislava Moši. Jevištní báseň „ZTRACENÝ RÁJ“ o prvotním hříchu člověka, která odkazuje ke starozákonní knize Genesis, k vyhnání z Ráje člověka Bohem poté, co byla porušena smlouva, připravuje pro naše divadlo v nové aktualizované podobě a ve světové premiéře(!) režisér Dodo Gombár, jenž je zde i dramaturgem jednoho z nejvýznamnějších děl literární historie, které napsal geniální anglický básník John Milton. Říká se, že nejsuggestivnější hrou Williama Shakespeara je milostná tragédie „ANTONIUS A KLEOPATRA“. Vládcé Římské říše Markus Antonius se zamiluje do královny Kleopatry a ona do něj natolik silně, až je oba jejich vášnivá láska odvede nejprve od jejich vládařských povinností a nakonec i do záhuby. Shakespeare tento příběh o lásce a moci dokázal vyjádřit nádhernou poezií, která i po staletích bere dech svou krásou a intenzitou. Inscenaci „velkého divadla světa“ připravuje režisér Stanislav Moša. Další hudební lahůdkou v následující sezóně bude „elegantně excentrický muzikál“ autorů Luthera Davida, Roberta Wrighta, George Forresta a Mauryho Yestona „GRAND HOTEL“. Muzikálu předcházelo oscarový film. Hotel je zde představen jako obraz světa, ve kterém se prolíná láska a beznaděj, zrození i smrt, smích i slzy. Hudba je postavena na skvostných retro melodiích, vrahujících do světa Berlína 20. let. Tento muzikál se na Broadwayi hrál každodenně téměř tři roky, překročil magickou hranici 1000 repríz a byl nominován hned na dvanáct prestižních Cen Tony, z nichž pět získal! Naši inscenaci nastuduje režisér Stanislav Slováček. V pořadí čtvrtou(!) světovou premiérou budoucí sezóny v našem divadle se stane historický muzikál „DEVĚT KRÍŽŮ“, jehož autory jsou libretisté a textaři Petr Štěpán a Miroslav Ondra. Hudbu složil mladý skladatel Robin Schenk. Dílo vypráví starou moravskou legendu o ukrutném činu, který se podle kronik odehrál kolem roku 1540 v malé vesce nedaleko Velké Bítéře a který nám dodnes připomíná impozantní memento – devět dřevěných křížů poblíž dálnice D1. Na jevišti uvede tento muzikál režisér Petr Gazdík.

Těšíme se na naši novou práci, na všechno to vzrušující a fascinující, co společně s vámi prožijeme při nových představeních v sálech našich scén v nadcházející sezóně 2019/2020!

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

**BŘEZEN
2019
CENA 48,- Kč**

V únoru jsme se rozloučili s inscenací O myších a lidech, ...

... kterou během 42 repríz celkem vidělo 13 632 diváků.

Jednu z repríz komedie Osmyčky navštívili i zástupci sponzorské firmy Hauskrecht, konkrétně sám Petr Hauskrecht.

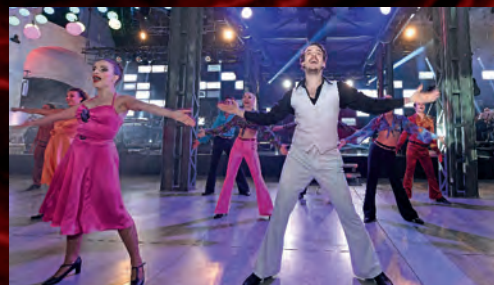

STALO SE...

foto: Tino Kratochvíl

Na plesu v hotelu Voroněž se tančilo ve stylu Horečky sobotní noci.

Hostem Zdenka Merty byl tentokrát Jiří Schmitzer.

Proběhla tisková konference k dramatu Anna Karenina.

Fotili jsme plakát pro nadcházející premiéru Nebezpečných vztahů.

A oslavili jsme premiéru Stingova muzikálu Poslední loď.

Už je to rok, co nás opustil kolega, přítel, fotograf a zakladatel a šéfredaktor našeho časopisu Jef Kratochvíl. Stále vzpomínáme!

Jan Skácel
(z cyklu *Chyba broskví*)

35
jsme znovu němí otlučená
kolébka řeči nemá dno
a kdo se nyní dotkne ticha
rozkolébá je naprázdno

52
a padal déšť a byl tak těžký
a byl tak sám a beze jména
a každá kapka byla hřebík
ukovaný za studena

57
a není spolehnutí na tmu
to ticho bolí jako svět
a hluchý chtěl by naslouchat mu
a slepý nahlas rozumět

66
na přesných vahách život váží
co bývalo a to co jest
na jedné misce naši touhu
ta druhá zbývá pro bolest

Jan Skácel – básník spjatý celoživotně s Brnem. Od roku 1938, kdy rodák z Vnorov nastoupil na královopolské gymnázium, už Brno nikdy neopustil: většinu života pak strávil se svou manželkou Boženou v přízemním dvoupokojovém bytě v Kotlářské ulici. „A náhle jsme tu navěky/ a tady je náš svět/ otázka okna do dvora/ a okna do ulice odpověď...“ – takto začíná proslulá Skácelova báseň nazvaná právě *Kotlářská 35a*.

Sedmdesátá léta, do nichž pokročil náš cyklus, jsou léty Skácelovy zakázanosti: mezi vydáním sbírek *Metličky* (1968) a *Dávné proso* (1981) směl vydávat jen v exilu a samizdatu. V úsporných, na kost odraných básních z této doby cítíme úzkost z promarňovaného času a tíhu lidské existence, ale i naději v jakousi prazákladní spravedlnost světa: „studánka v lese nikdy nelže/ v té hrstce pravdy voda spí/ a lživé slovo na dno klesne/ a navěky se utopí“.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatnice
A.D. 1926

ALTA MINERALS

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEMNÍ STAVY

AUTOCONT

MAZÁKOVÍ

SYLVIE, JAN A JAN ML.

Jana Mazáka není třeba nijak zvlášť představovat. Majitel zvučného hlasu a nepřehlédnutelné postavy, dlouholetý člen souboru, přišel do Městského divadla Brno v roce 2003, ale už předtím hostoval v inscenaci *Osudy dobrého vojáka Švejka*. Z ostravského angažmá si s sebou přivedl svoji ženu Sylvii a brzy se jim v Brně narodil syn Honzík. Tušila jsem, že rozhovor s celou rodinou bude velká lahůdka a skutečnost předčila mé očekávání. Již při příchodu se ve dveřích mísily hlasy Mejziho (*oficiální přezdívkou, pozn. red.*) a jeho ženy Sylvie, kteří se o překot přeli. Celý rozhovor pak plynul jako veselá zábava, kde hlavní slovo měl Mejzi, jakožto hlava rodiny, ale kdo je oním krkem, který hlavou otáčí, bylo zřejmé. Tiché a shovívavé pohledy a úsměvy Sylvie dávaly tušit, že otěže tohoto manželství jsou ve správných rukou.

Mejzi, vzpomínáš na svůj příchod do Brna? Jak je to vlastně dlouho?

Mejzi: Tak Honzovi je patnáct... takže je to patnáct a půl roku, co jsme sem nastoupili, Sylvie byla těhotná. Ale kdybychom to chtěli brát úplně přesně, tak v tomto divadle jsem pracoval ještě před JAMU jako kulisák... Původně jsem se nedostal na školu a u Mrštíků jsem v sezóně 1976/1977 dělal kulisáka. A chtěl jsem také nastoupit po škole sem. Ale tehdejší ředitel Milan Pásek mě nechtěl. Prý jsem stejný typ jako Burýsek (*pozn. kolega Zdeněk Bureš*). Dodnes to nemůžu Burýskovi zapomenout. ☺ Samozřejmě to není pravda. Já jsem ale nakonec rád, že jsem si vyzkoušel vícero angažmá. Je to pro herce rozhodně lepší.

Jak vzpomínáš na ta předchozí angažmá? Nejříve Ostrava – Divadlo Petra Bezruče, potom Hradec Králové.

Mejzi: Na obojí vzpomínám nesmírně rád. Bylo to hrozně fajn. A obě zkušenosti byly naprosto odlišné. U Bezručů to bylo malé divadélko, malý kolektiv. Tenkrát jsme dělali hodně alternativní věci, cool dramatikou, co teď hodně frčí a tenkrát to komunistům moc nešlo pod fousy. Dokonce nám i zrušili nějaké představení. Ani já nebyl vlastně úplně přesvědčený o tom, jestli to děláme správně... ale když to teď zpětně hodnotím, tak to bylo dobré divadlo. Prožil jsem zde své první manželství, ze kterého mám dvě dcery, dnes do-

spěle dámy. Pak jsem přijal nabídku na angažmá v Hradci Králové v Klicperově divadle.

A jaké bylo toto hradecké období?

Mejzi: Tam jsme dělali v té době velmi hodnocené divadlo s Vladimírem Morávkem, který mě do Hradce vzal. Samozřejmě to ale byl herecky velmi odlišný styl divadla od toho, které jsem do té doby dělal. Jeho míra stylizace je obrovská, ale herecky to bylo vlastně velmi nezajímavé, protože stačilo jen dobře vystihnout, kterou stylizaci zrovna Vladimír požaduje, a mě to vlastně přestalo bavit. A tehdy se objevil můj kamarád Erik Pardus, jako vyslanec Standy Moši s dotazem, jestli bych nechtěl sem. A já jsem rád přijal. Standa Moša si totiž nemyslel, že bychom byli s Burýskem stejné typy.

Mejziho žena Sylvie sedí naproti svému muži a jen se tiše usmívá. Pracuje nyní jako asistentka ředitele a se svým mužem prošla všechna angažmá. Zajímá mě, jaké je manželství s hercem?

Mejzi (*zvučným, lehce výhrůžným hlasem nabádá*): Klidně všechno řekni!

Sylvie: Vzhledem k tomu, že jde o mé jediné manželství, nemám moc srovnání. ☺ Já ale nepovažuji své divadelní manželství za nijak závratně odlišné od ostatních. Víš, ono je to dáno tím, že já jsem vlastně taky celý život u divadla. Od patnácti let jsem chodila do Divadla Petra Bezruče v Ostravě, do kterého jsem se zamilovala, a divadlu jsem naprosto propadla. Od sedmnácti jsem tam začala pracovat jako náborový referent a k tomu i po večerech jako uvaděčka a šatnářka. Ale chtěla jsem být víc u zrodu představení, a tak jsem se stala rekvizitářkou. A když jsme se přestěhovali do Hradce Králové, opět jsem pracovala jako rekvizitářka, zkusila jsem si tam i hrát nebo pracovat jako inspicient. Takže znám divadelní zákulisí v mnoha jeho podobách. S Mejzím jsme tedy byli spolu většinou celý den. Je pravda, že s příchodem do Brna a narozením Honzika se nám tento divadelní režim mírně změnil. Po mateřské jsem nastoupila do Městského divadla Brno jako asistentka ředitele a tou jsem již dvanáct let. Ale abych se vrátila k tomu manželství... za největší problém našeho manželství považuji to, že je Mejzi alergický na kočky a psy a já je tolik miluju a žádné mít nemůžu. ☺

Mejzi: No, tak jsem jí prostě jednou tu kočku dovolil a skončilo to obrovským alergickým záchvatem, takže kočka se stěhovala k babičce.

Jan Mazák se Zdenou Herfortovou, Lukášem Vlčkem a synem Janem Mazákem ml. v muzikálu TITANIC, režie: Stanislav Moša

A když někdy odjedu na pár dní na chalupu, tak si ji může přivést... sice pak ještě několik dní potom kýchám, ale to už se dá vydržet.

Sylvie (smutně): Tak máme doma alespoň agamu a rybičky.

Vy v divadle prakticky i bydlíte. Spatřujete v tom výhody nebo nevýhody? (Mazákoví obývají jeden z divadelních bytů ve vedlejším domě, takže do práce to mají asi tak 1 minutu.)

Sylvie: My ten náš pavlačák máme rádi. Většina sousedů jsou kolegové z divadla. Ale nevýhodou je, že si všichni chodíme kolem oken, takže je tam určitá ztráta soukromí.

Mejzi: Ale prosím tě, to není pravda. Každý, kdo jde kolem našeho bytu, nám tam sice může kouknout, ale proč by to dělal! Nikdo přece nestojí o to, aby nám koukal do kuchyně!

A kam odjede rodina Mazákových, když si chce odpočinout od divadla?

Mejzi: Do divadla. ☺

Sylvie: V létě do Španělska, k moři, Mejziho dcera tam žije, tak si užíváme krásy Valencie.

Celému rozhovoru tiše přihlíží syn Honza, který hrál již jako šestitýdenní miminko královnu Alžbětu v inscenaci Jindřich VIII. Ti z vás, kteří tuto inscenaci viděli, vědí, že na konci bylo přine-

neseno miminko – jako nastupující generace tohoto slavného anglického krále. Tím miminkem byl na premiéře a dalších reprízách právě Honzík Mazák. Hrál i v dalších inscenacích jako Sny svatojánských nocí, Oidipus král, Papežka, Pískání po větru a TITANIC. Nedávno oslavil patnácté narozeniny a je vidět, že své rodiče zvládá s přehledem nastupující puberty.

Honzí, jak ty to vidíš? Začal jsi někdy vnímat jako dítě, že máš možná trochu jiného tatínka, než ostatní děti?

Honzík: Mně to vlastně nikdy nepřišlo jiné. Nemyslím si, že mám nějak výrazně jiného tatínka.

Sylvie (vpadá do rozhovoru): On je taky velký divadelník. Už svým příchodem na svět ukončil čtenou zkoušku Jindřicha VIII. Do porodnice nás tenkrát odvezl Stano Slovák, který mi nedávno napsal krásnou esemesku, že je to již patnáct let, co mě odvezl do porodnice...

Mejzi (dodává): Ano, my jsme pak porodili Honzika...

Sylvie: My?

Mejzi: Ano, byl jsem u porodu, tak my.

Honzík mezitím poslušně sedí a čeká, až si to rodiče vyřikají. Tak se ho zeptám: A vnímal jsi, že je to trochu jiné, že znáš divadlo zevnitř?

S agamou Dragem

Honzík: Je pravda, že pro své spolužáky jsem byl trochu výjimečnější. Jenže oni si mysleli, že tím, že hrají v divadle, tak hrají hlavní role. A když se pak přišli podívat na představení a já tam řekl dvě věty, byli docela zklamaní.

Baví tě hrani a chtěl bys v tom pokračovat a studovat to?

Honzík: No už moc ne. Dřív jo, to bylo fajn. Ale teď mě baví jiné věci.

Mejzi: Počítač.

Honzík: Třeba počítač. Ale já bych teď raději chtěl studovat ekonomku.

Tvou roli v muzikálu TITANIC musí převzít další dítě, protože dnes už jsi vyšší než tví divadelní rodiče.

Honzík: To je pravda. A už se těším, že se na to někdy podívám z hledíště.

Vracím se ale ještě k Mejzimu s otázkou: Ty teď pracuješ s Petrem Gazdíkem na Anně Karenině. Ale když se podívám na historii tvého účinkování v divadle, tak zjišťuji, jak široký herecký rejstřík máš. Ty jsi rozkročen opravdu multizánrově. Od muzikálů přes nejnítěrnější komorní činohry. Co tě baví víc?

Mejzi: Mě baví všechno! A ano, máš pravdu. Opravdu jsem rozkročen hodně široko. Ale to

mě na tom nejvíce baví. Protože vím, že dostávám hlavní role, tak mě vlastně nevádí občas hrát roli menší. Snažím se jí zhostit stejně poctivě jako tě hlavní. Rozdíl je jen v tom, že když mám malou roli, tak mám prostě víc času. A když mám tu velkou roli, tak se zase víc herecky potrápím a vyřídím. Ale já to tak mám rád a jsem spokojený, že můžu dělat divadlo a konkrétně v tomhle divadle.

Lépe skončit tento rozhovor ani nešlo! Mazákoví se zvedli a za velkého halasu (z něhož bylo partrné, že dnešní večer bude u nich skutečně velmi zajímavý) odcházeli. Ještě předtím jsem ale slíbila, že jim tento rozhovor pošlu k pečlivé autorizaci! Po autorizaci mi přišly tři nádherné komentáře, o které se s vámi ráda podělím:

Honzík: Zapomněl jsem říct, že z tátových rolí se mi nejvíce líbil Všemocný pan Krott, protože má s tátou hodně společného. Takový našťavý stařík.

Mejzi: S potěšením jsem zjistil, že jediným problémem našeho manželského vztahu je moje alergie na zvířata. A že mám vtipného kluka.

Sylvie: Já se jen tiše usmívám. ☺

Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvil

TITANIC

6. – 11. BŘEZNA 2019

V březnu připluje na jeviště Hudební scény po delší odmlce muzikál *TITANIC*. Atmosféru luxusu i zmaru si vyrazili připomenout Radka Coufalová se synem Jirkou a manželé Vitázkovi s dcerami na výstavu Titanic, která je k vidění na brněnském Výstavišti.

BISKUPSKÝ DVŮR 2019

Městské divadlo Brno | SNIP & CO, reklamní společnost, s.r.o. | Moravské zemské muzeum
uvádějí

Romeo a Julie

14. – 19. 6. a 9. – 12. 7.

My Fair Lady

(ze Zelnaku)

26. – 29. 6.

Mendel

aneb Vzpouza hrášků

5. – 7. 7.

Tři mušketýři

21. – 24. 6.

Noc na Karlštejně

1. – 3. 7.

Lakomec

14. – 16. 7.

Prožijte poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu,
v jednom z nejromantičtějších zákoutí v centru Brna pod hvězdným nebem!

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu
Moravského zemského muzea v Brně, vstup je ze Zelného trhu.

Hraje se ve venkovních prostorách a za každého počasí.

VSTUPENKY JIŽ NYNÍ V PŘEDPRODEJI.

Zdena HERFORTOVÁ

POSLEDNÍ LOŽ MĚ NAPROSTO POHLILA

S Kateřinou Marií Fialovou v komedii *Ryba potmě*,
režie: Mikoš Tyc

Zdena Herfortová má za sebou desítky velkých rolí v činohrách i muzikálech, přesto jí stále dovede rozechvět každá nová herecká práce. Nejinak je tomu v případě aktuálního muzikálu *Poslední loď*. S postavou Peggy Whiteové momentálně vstává i usíná.

Kam byste muzikál *Poslední loď* ve svém profesním životopise zařadila?

Poslední loď pro mě byla velikým překvapením. Na začátku jsem vlastně vůbec nevěděla, do čeho jdu. Přiznám se, že celá éra Stinga jako hudebníka a zpěváka šla mimo mě, takže jsem ani netušila, že napsal tento muzikál. Snažila jsem se pak najít na YouTube různé ukázky z divadelních představení i koncertů. Děkuji všem, kteří mi v tom pomohli, a především panu řediteli Mošovi, že mi roli Peggy Whiteové svěřil.

V čem byl pro vás tento muzikál přitažlivý?

Oproti většině uváděných muzikálů je v mnoha ohledech specifický. Je to hodně dáno osobitou muzikou s irským nádechem, která je zastoupena v mnoha nápěvech a melodiích. Tím je muzikál zvláštní a přitažlivý, ale pro nás jako interprety samozřejmě i těžký. Vždy existuje několik způsobů, jak hudbu uchopit. Podle mě se musí pro-

žit, nestačí vše jen odzpívat. Takže mohu říct, že snad po muzikálu *Hello, Dolly*, ve kterém jsem před více než dvaceti lety hrála v Mahenově divadle hlavní roli, je to pro mě nejtěžší muzikál. V třiasmdesáti letech se ho zhostit se cítí, to je oříšek.

Je vám blízké téma muzikálu?

Příběh se odehrává v anglických docích a vychází ze zkušeností zpěváka Stinga z jeho vlastního dětství. Moje postava Peggy Whiteové musí po smrti manžela převzít jeho úlohu a stane se jakýmsi ženským předákem protestu dělníků v momentě, kdy hrozí zánik celé loděnice, kterou majitelé chtějí zavřít a ze všech pracovníků vlastně udělat bezdomovce. Postava Peggy nese dál manželův odkaz a vše vyvrcholí tím, že spolu s ostatními posílá po moři rakev s jeho tělem. Jde tedy o velmi osobní lidský příběh, který však nemá pouze toto smutné vyústění, ale naopak poselství. O tom, že smysl lidské práce tkví v jiných hodnotách než jenom v penězích. To je, myslím, naprosto současné téma.

Poněkud symbolicky byla vaší předchozí muzikálovou rolí postava Idy Straussové v *TITANICU*...

Pokud jde o muzikál, tak ano. *TITANIC* měl premiéru před třemi lety. Od té doby jsem ješ-

Na zkušebně se Zdeňkem Junákem

tě nazkoušela činohru *Ryba potmě* a inscenaci *Žitkovské bohyně*. A teď mě opravdu naprosto pohltila *Poslední loď*. Šla jsem takt po taktu, prodírala se roštím not a textů a nedalo mi to spát. Když se v mém věku probudíte o půlnoci a musíte se jít podívat do scénáře a hned si něco ověřit... tak to je tedy něco! ☺

Obě vaše poslední muzikálové role se točí okolo moře a plaveb na velkých zaoceánských lodích. Plavila jste se někdy po moři? Je vám blízký tento svět?

Vůbec ne! Mně i na jachtě je tak špatně, že mi celý další měsíc nestačí na nápravu. Kdysi jsme se na chvíli dostali s manželem na trajekt a já jsem další dva dny nevěděla, kde je nebe a kde zem! ☺ Jinak mám moře ráda, s oblibou jezdím třeba do Řecka. Ale když se ten obří chrám noří do vody a davy při tom jásají, je to určitě krása hodná obdivu, které já se spíš bojím. Velké lodě – to není nic pro mě.

Sledujete pořád muzikálový vývoj? Co říkáte na současný trend muzikálů?

To se neodvážím soudit, přestože jsem tolik let učila muzikálové herectví na JAMU. Ale vše se obrovským tempem vyvíjí a posouvá jinam. Není muzikál jako muzikál. Ten původní vznikl

v Americe v hospodách, tam svým prapůvodem patří. Ale dnes vzniká mnoho nových muzikálů všeho druhu... Já jsem pořád zastáncem tradičního amerického muzikálu a těžko by se mi to dál zdoluhavě opisovalo.

Vidíte na dnešní mladé generaci, že v sobě tento poctivý základ má?

Já je nesmírně obdivuji! Musí být perfektní nejen herecky, pěvecky a tanečně, ale dnes už z nich jsou málem jevištní akrobati. Hlavní vtíp muzikálového herectví je v tom, že dobrý představitel tohoto žánru opravdu musí být všestranný. To je nekonečná syntéza mnoha druhů! Ale dnešní mladí jsou tak talentovaní a dobří, že mnohdy vše mají. Myslím, že v našem divadle velmi brzy sami poznali, že v tom obrovském kolosu a na několika frontách by nemohli obstát bez talentu, pokory, poctivosti a nekonečné pile.

Chodíte na představení i do jiných divadel?

Už tak moc ne, mám v tomhle ohledu mnoho restů. Ale... zrovna včera jsem viděla v Mahenově divadle inscenaci *Je třeba zabít Sekala* s mým někdejší kolegou Igorem Barešem. Už je to pro mě jiné i v tom, že nemůžu přiběhnout do divadla pět minut před začátkem, shodit kabát a začít vše rychle vnímat.

Před třemi lety jste vydala knihu *Jízda přes kočí hlavy. Jste ráda za takovou bilanci vlastního života?*

Nerada bilancuji, ale jsem šťastná, že se nám knihu podařilo s Věrou Staňkovou dotáhnout do konce a v brněnském studiu Českého rozhlasu z ní vznikla i desetidílná četba. Považuji v dnešní době za zázrak, když se vydá jakákoliv kniha a někdo si ji koupí. Ještě teď se mě někteří lidé ptají, kde by ji mohli dostat, a to mě těší.

Byť tak ani trochu nepůsobíte, musím se zeptat: Jak trávíte čas v „hereckém důchodu“?

To je otázka hodná Dokořanu? Žádný nemám!!!

Je fakt, že už neskáču do dálky ani do výšky, ale jsem spokojená s tím, co mám. Nejezdím už natáčet do Prahy, nehraji v žádných seriálech. Nemůžu být jako kdysi na D1 v noci po představení a pak ráno stát v šest hodin v ateliéru... Nestáčím si ani moc užívat vnoučat, protože mají pořad nějaké kroužky a zájmy, ale občas je vozím, když kluci musí do fotbalu a Stella do akvarel. Zatím se nenudím! Ale je pravda, že mi schází nová činohra, ve které bych si s chutí zahrála... a tohle do Dokořanu klidně napište! ☺

*Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl*

JIŘÍ DUŠEK SLAVÍ 95. NAROZENINY

Se Stanislavem Mošou

Pravda o zkáze Sodomy

Jiří Dušek patří k legendám brněnské herecké, rozhlasové, televizní a hudební tvorby. Narodil se 14. února 1924 jako Jiří Deutsch a ve svých 19 letech díky kamarádovi nastoupil do souboru jihlavského divadla, aby unikl totálnímu nasazení. Po válce se již jako Jiří Dušek stal členem divadla na Moravském náměstí (tehdy Rudém) a po organizačních změnách stál u zrodu Krajského oblastního divadla, které bylo roku 1954 přejmenováno na Divadlo bratří Mrštíků a roku 1965 se přestěhovalo na Lidickou ulici. Jiří Dušek zde setrval až do konce své herecké kariéry a ztvárnil na našem jevišti 292 rolí. Krátce po dosažení důchodového věku v roce 1990 zazářil v hlavní roli Křížovy *Pravdy o zkáze Sodomy* ve vynikající drammatizaci Stanislava Moši a touto rolí se s divadlem rozloučil. Gratulujeme k životnímu jubileu!

*Text: Jiří Duchoň,
foto: jeř Kratochvíl*

Petra ŠIMBEROVÁ

V KITTY JSEM SE TROCHU NAŠLA

V komedii *Limonádový Joe*,
režie: Petr Gazdík

Velké oči, půvabná tvář, drobná jako panenka – vzhledem ideální typ pro naivku. Petra Šimberová ale trochu klame tělem – vystudovaná baletka při našem krátkém setkání překvapivě často skloňovala slovo disciplína.

V angažmá Městského divadla Brno zahajujete druhou sezónu, a to hned poměrně velkou činoherní rolí – Kitty, která je švagrovou Anny Kareniny. Znáte románovou předlohu?

Byla to povinná četba k maturitě. ☺ Ale přiznávám, že tehdy jsem román jen tak přelétla pod-

le obsahu... Nyní jsem celý ten nádherný příběh přečetla znovu. Vytahovala jsem si z něho, co jsem potřebovala, zhlédla jsem i dvě filmová zpracování. Určitě je dobré využít toho, že můžete pro roli z něčeho čerpat inspiraci, ale v tomto případě bych byla současně ráda, aby Kitty byla to nejlepší ze mě. Aby byla moje, tak jak ji chápu a vnímám já.

A shodla jste se ve výkladu s režisérem Petrem Gazdíkem? Přece jen jeho mužský pohled na některé věci se od ženského může lišit...

Petr režuruje srdcem. A já se v Kitty trochu našla.

Taky jsem ještě pořád mladá holka, ona je na začátku možná víc dětská, ale roste s každou životní situací. Považuji za nádherné, že jsem takovou příležitost dostala. Možná to zní jako klišé, ale není. Nejsem vystudovaná herečka a roli Kitty mi Petr Gazdík splnil jeden z mých snů.

Od Anny se Kitty v mnohém liší, je víc submisivní, rodina je pro ni zásadní. Máte to také tak?

Rodina je pro mě jednoznačně základ všeho a to nejcennější, co mám. Je mi pětadvacet, tomu odpovídají moje zkušenosti, takže tady nemohu sypat nějaká moudra. Jako Kitty dovedu ledasco překousnout, odpustit, ale vnitřně mě to pak rve jako ji. I když máme na první pohled hlavu vzpřímenou.

Uměla byste žít život tak svázaný pravidly jako v carském Rusku?

My jsme tou naší dobou možná až rozmazlení, máme obrovské možnosti dopřávat si, žít skoro až bohémský život. Ale já byla doma vychovávaná tak, že nastavená pravidla se musí vždycky dodržovat. Na disciplínu se dnes mnohdy zapomíná, ale to není v pořádku. Potvrdila jsem si to i na taneční konzervatoři, kde by to bez disciplíny vůbec nešlo zvládnout.

Proč taneční, proč ne hereckou konzervatoř?

Baletka jsem chtěla být už od čtyř let. Moji rodiče jsou sportovci, máma hrála tenis, takže ji moje přání trochu zarazilo, ale podporovala mě. Chodila jsem do ZUŠky, ale konzervatoř jsem si musela trochu vybojovat. Máma řekla, že když skončím na talentovkách v první desítce, nemusím na gympl, což bylo její přání. Nakonec jsem byla první.

Ve dvanácti jste dostala přes konkurz první roli v MdB, v muzikálu Oliver Twist. Jak na to vzpomínáte?

Oliver Twist ve mně definitivně odstartoval lásku k divadlu jako takovému, nejen k baletu. Spojení hudby, zpěvu, tance, hraní, začalo mi to najednou všechno dávat větší smysl.

Tou první větší rolí se pak stala Winnifred v Limonádovém Joeovi?

Šla jsem na konkurz do company, na roli jsem ani nemyslela. Ale zapoměla jsem disk, kde jsem měla podklad pro písničku *Whisky, to je moje gusto*, a jediné, co jsem dokázala vystříhnout z fleku, byla proslulá *Arizona, Arizona*. Do company Petr hledal navíc vysoké, nohaté ženské, zatímco já jsem preek. Když vyvěsili obsazení, nevěřila jsem

vlastním očím. Byla jsem sice understudy, ale Sára Milfajtová a Ivana Odehnalová, které Winnifred alternovaly, mi byly velkou oporou.

Váš vzhled vás trochu předurčuje do role naivky, nebojíte se škatulky?

Neberu to jako handicap, ale jako přednost. Prostě jsem se tak narodila, i kdybych jedla mrkev, nevyrostu. Spíš mě škatulkuje vysoko posazený hlas, s tím se však dá pracovat. Ale marná sláva, typ na čarodějnice asi nebudu.

Vypadáte étericky, ale vy prý báječně pečete?

Já ujíždím na sladkém... Péct mě naučila maminka, která vždycky pekla báječné dorty. Mám to jako relax, přestože pokud se vám zrovna zdrcne krém, jsou to nervy. ☺ Miluju cupcaky a moji kolegové vždycky, když je nějaká oslava, prosí: Ňuňu (to je moje přezdívka), upeč. Pro mě je to dvojitá radost, když peču a když pak někomu chutná. Můj majstrštyk je čokoládový cupcake s belgickým krémem a malinovým sorbetem.

Neplánujete otevřít vlastní cukrárnu?

Jsem Blíženeček a tudíž přelétavec, mám tolik plánů... Ale myslím, že divadlo je ten pravý stupínek. Tady jsem se našla.

A vysněná role?

Jako baletka jsem chtěla tančit Klárku v *Louskáčkově*. A jako herečka? Určitě tam v hlavě nějaká role je, možná o ní jen ještě nevím. Tak třeba Julie? Konečně, je to i můj oblíbený balet.

Text: (jih),

foto: Tino Kratochvíl

V muzikálu *BIG*,
režie: Petr Gazdík

Lenka K.: „Muzikál
Děsnej pátek je tak skvělý,
že by měl být povinný.“

DĚSNEJ PÁTEK

13. – 17. BŘEZNA 2019

Bláznivá muzikálová komedie
o radostech a strastech vztahů
mezi rodiči a dětmi

Jana B.: „S dcerou jsme se
smály, až nám tekly slzy. Pro
matky 40+ a dcery kolem
16 je to skvěle představení!“

HRAJEME

Sting, John Logan, Brian Yorkey:
POSLEDNÍ LOĎ

Autorem hudby a písňových textů tohoto výrazného počínu na poli hudebního divadla je Gordon Matthew Thomas Sumner, kterého zná celý svět pod uměleckým jménem Sting. Anglický hudebník a příležitostný herec, v sedmdesátých a osmdesátých letech hlavní zpěvák rockové skupiny The Police, se na sólovou dráhu vydal v roce 1985 a od té doby se výrazně zapsal do dějin hudby, v níž se pohybuje napříč všemi žánry.

V roce 2013 napsal svůj první, velmi osobní muzikál inspirovaný vlastními zážitky z dětství v anglickém námořním městě Wallsend, které je proslavené svými loděnicemi. Zdejší život se vždy točil kolem loděnice, v níž těžce pracující muži stavěli s ohromnou hrdostí velkolepé lodě. Muzikál *Poslední loď* ukazuje kolektivní sílu zdejší komunity, která čelí zániku lodního průmyslu, jenž zde měl velmi dlouhou a výraznou historii a formoval zdejší společnost. Zároveň vypráví romantický příběh Gideona Fletchera, který sní o jiné budoucnosti a touží cestovat po světě, a tak opustí svůj dosavadní život i lásku. Když se ale po sedmnácti letech vrátí, najde loděnice v hluboké krizi a svou životní lásku po boku někoho jiného a uvědomuje si, že přišel o víc, než si kdy dovedl představit.

Muzikál obsahuje přes dvacet hudebních čísel, zahrnuje povětšinou původní Stingovy písně, ale i dříve napsané skladby jako *Island of Souls* a *All This Time* z jeho alba *The Soul Cages* z roku 1991.

Muzikál *Poslední loď* získal v roce 2015 dvě nominace na Cenu Tony a my jej uvádíme v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristián Pekar nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová, Viktor Skála nebo Petr Štěpán, Alena Antalová nebo Erika Kubálková, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Peter Stone, Maury Yeston:
TITANIC

Téměř dvě stě sedmdesát metrů na délku, třicet metrů na šířku, osmnáct metrů na výšku, padesát dva tun oceli, čtyři komíny, dvacet devět kotlů, maximální rychlost dvacet čtyři uzlů... V těchto číslech není skryto nic menšího než nejznámější loď v dějinách – Titanic. Výčet by ovšem mohl pokračovat číslem stejně impozantním a zároveň velmi tragickým. Po fatálním střetu s ledovcem v noci ze 13. na 14. dubna roku 1912 se utopilo tisíc pět set sedmnáct lidí. Spolu s nimi na dně oceánu zůstalo mnoho nesplněných snů, nevyřčených přání a promarněných možností...

Příběh divadelní verze známé události tvoří vedle zaštiťujícího tématu údajně nepotopitelné lodi osudy skuteč-

ných lidí – posádky, cestujících, reálných i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, lodním konstruktérem Thomasem Andrewsem, hlídčujícím Frederickem Fleetem či telegrafistou Haroldem Bridem, jejichž reálné životy jsou zde provázány s vyprávěním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetanku, a konečně i oni výstřední milionáři, kteří si nemožnou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechají ujít. Mozaika těchto drobných lidských osudů tvoří celkový obraz silného příběhu, který si vždy při vzpomnutí na zkázu Titanicu připomínáme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Petr Gazdík nebo Karel Škarka, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Markéta Pešková nebo Barbora Remišová nebo Eliška Skálová, Jan Brožek nebo Marek Kolář a další.

Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter:
DĚSNEJ PÁTEK

Jmenuje se Ellie, má šestnáct let, ve škole se jí líbí kluk Adam, ale netroufá si ho oslovit a má pocit, že jí celý svět, zejména její matka, nerozumí. Katherine bude čtyřicet, zítra se podruhé vdává, touží po tom, aby vše bylo perfektní, a moc by si přála, aby jí její dcera Ellie pochopila a nepovažovala ji za nepřítele. Matka s dcerou. Ty dvě se prostě nedokáží domluvit, pochopit se, porozumět si navzájem, a tak se stane něco podivného, bláznivého, šíleného... Po jedné další hádce, kdy si obě přejí, aby ta druhá dokázala na svět pohlédnout jejíma očima, si vymění svá těla. Duše matky vstoupí do těla dcery a naopak. A tak začíná kolotoč bláznivých, nejen komických situací, v nichž naše hrdinky musí strávit den v cizím těle. Matka se tak pokouší vypořádat s divočinou střední školy, zatímco dcera zjišťuje, co všechno má jako dospělá, navíc den před svatbou, za povinností.

Pokud se vám zdá zápletka povědomá, není divu. Právěpodobně jste viděli film Marka Waterse z roku 2003, v němž hlavní role hrály Lindsay Lohanová a Jamie Lee Curtisová. Snímek u nás uváděný s názvem *Mezi námi děvčaty* patří mezi oblíbené tituly komediálního žánru. Komedii s lehkou pohádkovou až magickou zápletkou, která ale zároveň nabízí satirický vzhled do života jedné ne zcela běžné rodiny, jsme uvedli na Hudební scéně ve světové premiéře, Viktorie Matušová se díky svému fantastickému výkonu dostala do širších nominací na Cenu Thálie!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Kateřina Marie Fialová nebo Viktorie Matušová, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák a další.

PROGRAM BŘEZEN

PROGRAM DUBEN

ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA				ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA				
1.3. pá	19.00	Anna Karenina	AB5	1.3. pá	19.00	Poslední loď		5.4. pá	14.00	Nebezpečné vztahy		14. po	19.00	Poslední loď		
2.3. so	19.00	Anna Karenina	A6	2.3. so	19.00	Poslední loď		5.4. pá	19.00	Nebezpečné vztahy	C5	3.4. st	19.00	Monty Python's Spamalot		
3.3. ne	19.00	Anna Karenina	E7	3.3. ne	18.00	Poslední loď		6.4. so	19.00	Nebezpečné vztahy	P	4.4. čt	19.00	Monty Python's Spamalot		
4.3. po	19.00	Lakomec		6.3. st	19.00	TITANIC		7.4. ne	19.00	Nebezpečné vztahy		5.4. pá	19.00	Monty Python's Spamalot		
5.3. út	19.00	Lakomec					8.4. po	19.00	Nebezpečné vztahy	AB1	7.4. ne	19.00	Flashdance			
6.3. st	19.00	Lakomec					9.4. út	19.00	Nebezpečné vztahy	A2	8.4. po	19.00	Flashdance			
7.3. čt	19.00	Dvojitá rezervace	zadáno				11.4. čt	19.00	Jakub a jeho pán							
8.3. pá	19.00	Dvojitá rezervace					12.4. pá	19.00	Jakub a jeho pán							
9.3. so	19.00	Čarodějky ze Salemu	R2019													
10.3. ne	19.00	Čarodějky ze Salemu	X2019													
12.3. út	19.00	Anna Karenina	AB2	7.3. čt	18.00		TITANIC		13.4. so	19.00	Nebezpečné vztahy	A6	10.4. st	19.00	Bitls	
13.3. st	19.00	Klapzubova jedenáctka	A3	8.3. pá	19.00		TITANIC		14.4. ne	19.00	Nebezpečné vztahy	E7	11.4. čt	19.00	Bitls	zadáno
14.3. čt	19.00	Klapzubova jedenáctka	V2019	9.3. so	19.00	TITANIC		15.4. po	19.00	Lakomec		12.4. pá	19.00	Bitls		
15.3. pá	19.00	Klapzubova jedenáctka	E5	10.3. ne	18.00	TITANIC		16.4. út	19.00	Anna Karenina	C2	13.4. so	19.00	Bitls		
16.3. so	19.00	Anna Karenina	AB6	11.3. po	19.00	TITANIC		17.4. st	19.00	Anna Karenina	A3	14.4. ne	18.00	Bitls		
17.3. ne	19.00	Anna Karenina	D	13.3. st	19.00	Děsnej pátek		18.4. čt	19.00	Anna Karenina	AB4	11.4. čt	19.00	Bitls	zadáno	
18.3. po	19.00	Anna Karenina	A1	14.3. čt	18.00	Děsnej pátek		19.4. pá	19.00	Anna Karenina	C5	12.4. pá	19.00	Bitls		
20.3. st	19.00	Klapzubova jedenáctka	AB3	15.3. pá	19.00	Děsnej pátek		20.4. so	19.00	Charleyova teta		13.4. so	19.00	Bitls		
21.3. čt	19.00	RENT	Z2019	16.3. so	18.00	Děsnej pátek		23.4. út	19.00	Anna Karenina	E2	14.4. ne	18.00	Bitls		
22.3. pá	19.00	RENT	A2019	17.3. ne	18.00	Děsnej pátek		24.4. st	19.00	Anna Karenina	AB3	26.4. pá	14.00	Nine		
23.3. so	19.00	RENT	M2019	20.3. st	19.00	Bitls	zadáno	25.4. čt	19.00	Nebezpečné vztahy	C4	26.4. pá	19.00	Nine	A5/AB5	
24.3. ne	19.00	RENT	T2019	21.3. čt	18.00	Bitls		26.4. pá	19.00	Nebezpečné vztahy	E5	27.4. so	19.00	Nine	P	
25.3. po	19.00	RENT	AB1	22.3. pá	19.00	Bitls		28.4. ne	19.00	Splašené nůžky		28.4. ne	19.00	Nine	D/E7	
26.3. út	19.00	RENT	AB2	23.3. so	14.00	Bitls		29.4. po	18.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	PP1	29.4. po	19.00	Nine	A1/AB1	
28.3. čt	19.00	Anna Karenina	A4	23.3. so	19.00	Bitls	100. repríza	30.4. út	19.00	Nebezpečné vztahy	AB2	30.4. út	19.00	Nine	C2/E2	
29.3. pá	19.00	Anna Karenina	E5	24.3. ne	18.00	Bitls										
30.3. so	19.00	Splašené nůžky		27.3. st	18.00	Poslední loď	SP									
31.3. ne	18.00	Osmýčky		28.3. čt	19.00	Poslední loď	C4									
				29.3. pá	19.00	Poslední loď	A5/AB5									
				30.3. so	19.00	Poslední loď										
				31.3. ne	18.00	Poslední loď										

Milan Kundera

JAKUB A JEHO PÁN

Světově známý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztdivné příběhy šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba. Text s podtitulem „pocita Denis Diderotovi“ však není pouhou dramaturgií Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnicou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vyřibnou komedii skládá – v nejjistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Inszenaci uvádíme na počest autorova životního jubilea. Milan Kundera oslaví 1. dubna 2019 úžasně 90. narozeniny!

Režie: Stanislav Moša

Hraji: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Zelová, Alena Antalová, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Aleš Slanina, Mária Lalková, Kristian Pekar, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Lev Nikolajevič Tolstoj:

ANNA KARENINA

„Všechny šťastné rodiny jsou si podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná po svém.“ Výmluvný postřeh giganta ruského románu otevírá jednu z nejslavnějších psychologických sond vnímavé ženské duše a jeden z nejpůsobivějších obrazů ženství v dějinách literatury. Tolstoj, inspirovaný skutečnou událostí – sebevraždou Anny S. Zykové, mladé nevěrné družky jeho souseda, statkáře Bibikova – vytvořil příběh o skandálním poklesku „dobře provdané“ krásky, která je postavena před fatální, a přitom svobodnou volbu mezi dosavadním životem v nelásce konvenčního manželství a přirozeným právem na štěstí. Citově vzplanutí choti vysokého státního úředníka Karenina k důstojníkovi Alexeji Vronskému je pro Annu o to tragičtější, že na rozdíl od dobových mravokárců nechce, ba nedovede být neupřímná – nejen k sobě, ale i ke svým blízkým: cizoložným poměrem ani jeho následky se netají, opouští manžela i syna Sergeje a dostává se tak do konfliktu s prostředím, v němž vyrůstala a žila. Milostný příběh ženy z aristokratických kruhů se odvíjí na historickém pozadí společenského života s jeho pokryteckou morálkou.

Anna Karenina je vedle Tolstého *Vojny a míru* navíc ojedinělým pokusem v historii románu postihnout to-

talitu bytí a vědomí; sama tato tendence se stává nositelem smyslu o věčném naplňování a věčně nenaplněnosti života, jež nelze spoutat schémata myšlení. Naše dramaturgie se stane pokusem o vystižení esence a náboje celého příběhu: nadčasové touhy po velké, absolutní a jediné životní lásce.

Režie: Petr Gazdík

Hraji: Ivana Vaňková, Jan Mazák, Jiří Mach, Milan Němec, Petra Šimberová, Michal Isteník, Markéta Sedláčková, Pavla Vítázková a další.

Maury Yeston, Arthur Kopit:

NINE

Muzikál *Nine* plný hitů a velkolepých tanečních čísel vznikl podle legendárního filmu Federica Felliniho *8 1/2*. Číslovka v názvu tohoto částečně autobiografického filmu režisérské legendy označuje počet snímků, které již Fellini natočil. Autor muzikálu Maury Yeston (brněnským divákům známý např. díky muzikálu *TITANIC*) tedy tomu osm a půltému Felliniho filmu přidal ještě onu půlku prý za hudbu, kterou k příběhu přidal. Zápletka muzikálu nám představuje italského filmového režiséra jménem Guido Contini, který se ve svých čtyřiceti letech ocitá uprostřed hluboké osobní i pracovní krize. Má dokončit film a neví, jak na to, rozpadá se mu vztah s manželkou i milenkou, přestává rozumět všem ženám ve svém životě, mezi které patří i matka, producentka, kritička či životní múza. Guidův profesionální a osobní život se prolínají, když se snaží zachránit jak svoji kariéru, tak i své manželství. Na scéně se zhmotňují všechny ženy, které komplikují režiséra život, stírá se rozdíl mezi představami, vzpomínkami a realitou, v níž se potácí režisérova zmatená mysl.

Muzikál *Nine* měl svoji premiéru na Broadwayi v roce 1982, odehrálo se přes sedm stovek repríz a získal pět Cen Tony včetně té pro nejlepší muzikál. Dočkal se i svého filmového zpracování, v roce 2009 ho uvedl režisér Robert Marshall, který předtím již zfilmoval jinou legendu hudebního divadla, a to muzikál *Chicago*. Ve filmu si zahrály takové hvězdy jako Marion Cotillardová, Penélope Cruzová, Judi Denchová, Kate Hudsonová, Nicole Kidmanová a Sophia Lorenová.

Česká premiéra muzikálu proběhla v roce 2012 v Plzni a nyní se na něj v původním překladu Zuzany Čtveráčkové a v režii Stanislava Moši mohou těšit i naši diváci.

Režie: Stanislav Moša

Hraji: Petr Gazdík nebo Petr Štěpán, Lucie Bergerová nebo Ivana Vaňková, Kristýna Daňhelová nebo Dagmar Křížová, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Marta Matějová nebo Katarína Mikulová, Mária Lalková nebo Jana Musilová a další.

KOMETA: FILM

Z NEBE DO PEKLA A ZPĚT

SOUTĚŽTE O VSTUPENKY NA PREMIÉRU PŘI UTKÁNÍCH KOMETY V RÁMCI TOMBOLY 50 NA 50!

WWW.KOMETA.FILM

JEDEN DEN V PR ODDĚLENÍ

Stoupám do druhého patra, odemkám těžké modré dveře, v kapse už mi nedočkávě vrní mobil, který hlásí první ranní maily, a pevná linka na stole mě vítá netrpělivým zvoněním. Začíná nový den na PR oddělení.

Co vlastně řeší takové „PR oddělení“? Primárně PPropagaci, PRodejnost, PRogram, PRemiéry, PPropagační PRospekty, PRavopis, PRomptní PRomluvy, PRostě PRima PRáci. ☺ A kdo ho tvoří? Přece PRaktické PProfesionální PRecizní PRacovnice Lenka Pazourková a Helena Brzobohatá!

„Píárko“ je vlastně spojnicí mezi divadlem a světem. Proudí přes něj informace o našich inscenacích, hercích, programu či akcích nebo změnách k novinářům do médií a k našim divákům – stávajícím i potencionálním, a to prostřednictvím článků, inzercí, plakátů, letáků a billboardů, rozhovorů v televizi či rádiu, ale i webových stránek a sociálních sítí, kalendářů, programů, ročenek i prostřednictvím tohoto časopisu. ☺ Vše je samozřejmě potřeba připravit – napsat poutavý článek, vybrat z archivu, čítajícího na tisíce záběrů, zajímavou fotografii, vytvořit ve spolupráci s grafikem veškeré tiskoviny, zadat výrobu v tiskárně, zajistit distribuci a výlep a pak vyřídít i nezbytné papírování. Je potřeba být „o krok napřed“ – s předstihem připravovat a šířit informace o divadelních novinkách, ale také sledovat aktuální situaci: Běží prodej vstupenek, jak má? Nepotřebuje některá z inscenací zviditelnit, připomenout divákům, že ji opět hrajeme? Neblíží se nějaké významné výročí? Nezískal někdo z našich umělců důležité ocenění?

Na PR se tudíž schází všechny texty k inscenacím, životopisy herců, fotografie a videa. Ale

i smlouvy k výrobě propagačních materiálů či o spolupráci s jednotlivými médii. A hlavně kontakty a termíny – pro nafocení plakátu k nové inscenaci, vytvoření grafiky, termíny pro prodej předplatného, zahájení prodeje vstupenek, předání podkladů do novin a časopisů... Boj s termíny je každodenní. A mnohdy dost napínavý. Ale vždycky to dobře dopadne. Jak říká Michal Isteník alias Philip Henslowe v *Zamilovaném Shakespeareovi*: „Je to záhada.“ ☺

Značnou část naší pracovní doby sedíme u počítače v kanceláři s krásným výhledem na sluneční hodiny a kočky posedávající na střechách, vedeme čilou mailovou komunikaci, píšeme texty, zásobujeme internet novinkami o MdB, děláme korektury. Bez počítače a připojení na síť si ani neškrtneme. A další věc, bez níž neuděláme krok, je mobilní telefon, který si zvoní prakticky kdykoli – ráno, večer, o víkendů či na dovolené – je potřeba být stále na příjmu, kdyby „něco“. Kdy-

Helena Brzobohatá
a Lenka Pazourková

by některý novinář potřeboval zajistit vstupenky či zaslat tiskovou zprávu, kdyby nastala náhlá změna, o které je potřeba zpravit veřejnost apod. A když nesedíme u počítače, pořádáme pro novináře tiskové konference, sledujeme proces zkoušení nových inscenací, vyptáváme se kolegů a kolegyn a schraňujeme veškeré informace. Ovšem pozor – není to tím, že jsme „zvědavé ženské“, my totiž opravdu potřebujeme vědět „všechno“! A další naší skvělou pracovní povinností je, že musíme vidět všechny naše inscenace. No není to krásné? Mít v popisu práce chodit do divadla a být zvědavá?

Text: Lenka Pazourková,
foto: Tino Kratochvil

Seděl jsem na zkoušce *Poslední lodi*. Seděl jsem, díval se, poslouchal a byl jsem paf. Opět se mi potvrdilo, že jsem obklopen těmi, kteří opravdu vědí, jak na to. Zkoušení nové inscenace je takový magický proces. Postavy ze scénáře získávají hlas, psané věty se stávají replikami a noty se promění v hudbu. Zpravidla se začíná na zkušebně. Těch je u nás v divadle několik (ve zkušebním období se zkušebnou stává i každá šatna, denní místnosti či divadelní klub), ale oficiálně tři. Ty je zapotřebí vybavit náhradními kulisami, zástupnými rekvizitami – a může se začít. Když se zkouší muzikál, je přítomna i korepetitorka, která zná každý tón představení a s herci připraví všechna pěvecká čísla. Na zkušebních tráví pak režisér s herci většinu času, pilují zde každý krok, taneční krok i repliku a na posledních 14 dní před premiérou se všichni přesunou na jeviště. A právě ty poslední dva týdny jsou pro nás, pozorovatele, těmi nejzajímavějšími. Když už je po technické zkoušce, víte, jak budou vypadat kulisy a prostředí, ve kterém se děj odehrává. Na kostýmové zkoušce (která patří mezi mé oblíbené) zjistíte, jak která postava bude vypadat a na zkoušce s orchestrem, takzvané „se-dačce“ slyšíte všechny aranže písní a scénické hudby. Když se pak přiblíží generálový týden (to je ten poslední), všechny zkoušky už vypadají jako hotové představení. My se s *Poslední lodí* nacházíme právě uprostřed tohoto týdne, a tak si odvážně, nezastavitelně lodníky bojující za svá práva, ale i poutavý a milostný příběh Gideona a Meg užíváme každý den hned dvakrát – ráno a večer. Celé jeviště najednou dýchá tou úchvatnou atmosférou, která dělá z obyčejné-

ZKOUŠÍME

ho představení dílo neobyčejné. Když zkoušky skončí, ihned poznáte, kdo hraje druhý den ráno a kdo z alternace zkouší až večer. Ti první utíkají domů a ti druhí se ještě zdrží buď v denní místnosti, anebo v klubu. *Poslední lod'* má nakročeno k tomu stát se skvělým muzikálem. Orchester odvádí bezchybnou práci, herecké obsazení je dokonale přesné, kostýmy jsou perfektní, technika pečlivě nachystaná, a navíc to celé napsal Sting a představení režíruje náš pan ředitel. Takže... Ale ještě nevynášim soudy, protože premiéra je teprve před námi. Ale jedno povím teď vám, lidé dobrý – jsou nádherní.

Text: Luboš Goby,
kresba: Jaroslav Milfajt, foto: Tino Kratochvil

Milan NĚMEC

JSEM POZOROVATEL VLASTNÍHO ŽIVOTA

Je to několik sezón zpátky, bylo po úspěšné premiéře a seděli jsme v klubu. Zatímco jsme už popíjeli první (nebo nedej bože už druhé?!) pivo, začaly se teprve trousit naše kolegyně – načesané, namalované, nazdobené, našňořené, prostě oku lahodící. „Máme to ale krásnou práci,“ podotkl jsem k muži po mém boku. „Máme. Ale víš, Honzo – na tohle já už se koukám jenom tak, jako se kouká bezdomovec na poslední model Mercedesu,“ zasměčoval kolega okamžitě.

Milan Němec. Před dvanácti lety jsme spolu nastupovali do angažmá, před čtyřmi lety jsme u piva v pivnici U Poutníka probírali jeho odchod zpět do pardubického divadla a ujišťovali se, že to není napořád... A teď spolu děláme rozhovor pro Dokořán, Milan zkouší Levina v *Anně Karenině* a klišé „dobří holubi se vracejí“ je těžké se ubránit.

Milane, ty ses za posledních zhruba deset let...

Do jaké je to rubriky, prosím tě?

Klárka chtěla Rodinné stříbro, ale já bych byl spíš za Kočičí zlato.

Aha, já si myslel, že to bude do rubriky Nezapamatovatelní.

To zařídíme. Milane, ty ses za posledních zhruba deset let několikrát vracel. V roce 2007 zpět do Městského divadla, kde jsi v nezapomenutelné roli Šmelly v muzikálu West Side Story v roce 1996 zahájil svou muzikálovou kariéru. V roce 2015 zpět do Východočeského divadla v Pardubicích, kde jsi byl v letech 1997–2007 sedmkrát zvolen nejpopulárnějším hercem roku. A teď zase do Brna, navázat na tu solidní brázdu, kterou jsi tady v té předchozí osmiletce vyoral. V čem se ty návraty liší a čím se podobají?

Je to neuvěřitelná migrace. Kdyby mi někdo před těmi dvaceti lety, kdy jsem končil JAMU, řekl, kudy se moje divadelní cesta bude ubírat, tak mu určitě neuvěřím. Ale já už jsem teď jenom pozorovatel svého vlastního života a toho, co mi přináší, a už si ani moc nemyslím, že když se pro něco rozhodnu, tak tím ten život nějak zásadně ovlivním. Nikdy mě nenapadlo, že půjdu do Pardubic, pak by mě určitě nenapadlo, že se někdy vrátím do Brna a určitě jsem nečekal, že se někdy zase vrátím do Pardubic. Ten třetí návrat už byl pravda očekávanější – když jsem před těmi čtyřmi lety odsud odcházel, tak jsem zdejšímu principálovi

slíbil, že to není na doživotí. © Vracel jsem se do Pardubic hlavně urovnat věci v soukromém životě... A to, co mi ty čtyři sezóny přinesly profesně, byl už takový nečekaný a skoro neuvěřitelný bonus. Ale vzadu v hlavě jsem pořád měl Brno, tady jsem prostě víc doma. Každopádně mi ty odchody a návraty přinesly víc radostí a dáreků, než jsem si vůbec dokázal představit.

Když jsi v roce 2007 přicházel do zdejšího angažmá, přicházel jsi jako miláček pardubického publika, tamější hvězda. A tady jsi začínal opravdu od piky a to doslova, v roli jednoho z granátníků v muzikálu Červený a černý. Počítal jsi s tím, že jdeš někam, kde budeš muset od začátku dokazovat, že na to takřikajíc máš?

Takhle – věděl jsem, že jdu někam, kde z toho bochníku bude kousat víc lidí. A že pardubický rybníček je snadné zaplnit: vlastně i sám sebou. © Ale cítil jsem (bůh ví odkud se to vzalo) klid, že u té piky nezůstanu, že je to jenom na přechodnou dobu. Možná i proto, že jsem tady už dva roky předtím hrál jako host docela velkou roli v muzikálu *Kdyby tisíc klarinetů*. Takže jsem se tu na startu neukázal úplně vzadu. A ostatně, když si vezmu kromě zmiňovaného granátníka své první role jako Clyda v *Čarodějkách z Eastwicku* nebo Lazara v *Markétě Lazarové*, tak to jsou sice malé, ale perfektní role, které jsem dokázal obhájit. A i když jsem hrál a hraju velké role, zaplat' pánbůh, rozhodně nad takovým Harrym ve *Flashdance* nebo jednou písničkou v *Duchovi* neohrnuju nos: pokud má být divadlo co k čemu, tak i takové role potřebuji prvoligové provedení.

A když ses před čtyřmi lety vracel do Pardubic, jak ten comeback probíhal? Představuju si, že tě zastavovali lidé na ulicích, prodavačky krájely šunku, skrápěly ji slzami štěstí a k tomu dojatě říkaly „Tak jste konečně zpátky, pane Milane...“

No, radovali se! A teď zase pomalu smutní... © Ale radost to byla veliká, což bylo velmi milé. Ale aby si člověk tu popularitu zase moc neidealizoval: já ještě dva roky po nástupu do MdB dojížděl do Pardubic dohrávat *Donaha!* a najednou tě z vrátnice zastaví to klasické „Kam jdete???“ nové paní vrátné, která vůbec netušila, jaký otisk jsem tam za těch deset let udělal. ©

A vůbec jsem po svém návratu pardubické rozesmutil už tím, že si mě pamatovali jako vese-

V pohádkovém muzikálu Sněhurka a sedm trpaslíků,
režie: Stanislav Slovák

lého poskakujícího hošíka z komedií a muzikálů a já hrál najednou Hofreitera v *Duši – krajíně širé*, Othella, Kalibu v *Kalibově zločinu* – a pozvolna se stal místním škrťičem a zabijákem žen. ☺ Ale je to posun, který je v mém věku asi logický. Ostatně Jára Milfajť mi už dávno tvrdil, že jsem herec „marvanovského“ typu ☺, který hrál padesátníky už ve třiceti. Vždyť už tady v divadle jsem se alternoval i s Láry Kolářem, se Zdeňkem Junákem hned několikrát...

Beru to jako odměnu, že jsem se v té čtyřicítce mohl konečně stát „dramatickým umělcem“. Ale taky ti upřímně řeknu, že je (aspoň pro mě) snazší odehrát třikrát úplně zpocenený *Sugar*, než jednou *Kalibův zločin*. A když máš po sobě několik rolí, kde si musíš drát vnitřek, tak je to vyčerpávající. Ne že bych si šel do Brna odpočinout ☺, ale i kamarád Petr Gazdík mi říkal, že si neumí představit, že hraju dopoledne pro školy Galéna v *Bílé nemoci*, večer Othella a druhý den ráno jdu zkoušet Bernicka v Ibsenových *Oporách společnosti*. To je pak těžký si udržet psychickou pohodu – ne proto, že bys neuměl odejít z postavy, ale že tě trápí frustrace z hereckých restů, protože v tomhle záprahu je jasné, že nějaké drobné dloužky vůči tomu, jak by to mělo ideálně být,

zůstávají. Ale víš jak – vyprávět v Městském divadle o tom, že i někde jinde je hodně práce, je poněkud srandovní. ☺

Jak jsi říkal jako principál Zöllner v Mendelovi: „Já už na ty charaktery nemám, to sežere takový energie...“

Ano! Přesně! Vidiš, a ještě před čtyřmi lety, kdy jsme to dělali, by mě absolutně nenapadlo, že se jednou budu taky celej patlat na černo!!!

Vracel ses v Pardubicích na stejné místo v šatně?

Ne. Schválně jsem si přikázal, že půjdu jinam, jako bych tam přišel poprvé.

A taďy se vracíš na stejné místo?

Taky ne! Protože tu šatnu v rámci přístavby montážní haly mezitím zbourali. Takže budeme sedět znova s Míšou Isteníkem, ale v jiné šatně. Ale ta cedulka s mým jménem na dveřích zůstala, nikdo ji špachtlí neoderval.

My věřili, že se jednou vrátíš. A ty ses vrátil a teď zkoušíš v Anně Karenině. Co už víš o Levinovi?

(nejistě) Zatím vím, že ještě nevím, co vím. Na startu jsme si řekli, že jelikož je Levin vyprávěčem příběhu, tak by to mohl být v jistém smyslu i sám Tolstoj, autor, který to celé vypráví, byť to

Na zkoušce Anny Kareniny

divák asi nepozná a ani poznat nemá. Ale já to tam vzadu pořád mám na paměti. A jinak je mi ta prostá, čistá duše, které hledá smysl života a která se vymyká celé té společnosti, v které Karenina žije, moc sympatická. Tím, jak svět kolem sebe obohacuje jiným pohledem, svou citlivostí k přírodě, láskou k manuální práci...

A je těžké hrát tyhle čisté, nelomené postavy? Ty jsi už v Pardubicích hrál v tomhle smyslu velmi obtížnou figuru: Galéna v Bílé nemoci...

To byla velká dřina. Udržet toho nekonfliktního „sluníčkáře“ (jak mu říkal v Brně dobře známý režisér Mikoláš Tyc, s kterým jsme to dělali) tak, aby byl zajímavý. Hráť klidnou sílu. A přitom nakonec mám pocit, že to fungovalo výborně, že lidi byli z toho našeho pojetí překvapení a nadšení. Ale ano, hrát „hajzly“ je v tomhle smyslu jednodušší. I u Levina vím, že to lehký nebude, i když to vypadá strašně jednoduše – ale pořád myslet na to, že tam nepatří žádná zášť, žádná záludnost, že tam musí zůstat prostota lidsky i herecky... je to náročný.

A navíc to dělám s Petrem Gazdíkem – a u toho já i po těch dvaceti letech u divadla mám pocit, že začínám furt znovu. A že ho neošidím, protože mě zná moc dobře. ☺ On vždycky říká: Milán-

ku, prosím tě, nehraj, že jsi smutnej, buď budeš smutnej, nebo se na to vykašli... Ale spoustu režisérů ošidím! ☺

Na závěr otázku na tělo – z tvého prvního pobytu v tomto divadle jsem si zapamatoval spoustu hlášek, které dávám v klubu k lepšímu (jednou z nich začíná i tenhle rozhovor). V mé paměti jsi zůstal jako velmi pohotový smečář, který umí z každé situace vytěžit pointu, glosu, slovní hříčku... Jak se s touhle vlastností žije?

No... já si nemůžu pomoci. ☺ Ale v zásadě je to trénink hlavy, trénink pohotovosti. I když máš mezi kolegy dobré smečáře, tak chceš vybrat ty jejich zatačky, které mohli říznout líp, ještě o něco suverénněji. Já to zlobení mám prostě rád. A budu se v něm s kolegou Isteníkem v šatně dál cvičit. ☺ Ale pravda je, že mě Ivanka Vaňková na první čtení *Kareniny*, když jsem občas něco zaglosoval, požádala, abych si dal limit třeba jen tří fórů na zkoušku. Abychom to vůbec stihli nazkoušet. ☺

Text: Jan Šotkovský,
foto: Tino Kratochvíl

Dvojnásobný laureát Dušan Vítězek. První Thálii dostal za ztvárnění postavy Bergera v muzikálu *Hair* (2004), druhou za titulní dvojroli v muzikálu *Jekyll a Hyde* (2011).

Radka Coufalová jako Vypravěčka v muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* – Cena Thálie 2006.

Erik Pardus byl oceněn Thálií za roli Pavla I. v dramatu *Dmitrije Merežkovského Smrt Pavla I.* (2007).

CENA THÁLIE

Už více než šedesát let bývá březem ve znamení knihy. Od roku 1994 (až do loňska) byl také měsícem, kdy Herecká asociace udělovala v několika kategoriích výroční Cenu Thálie za mimořádné jevištní výkony. V barvách Městského divadla Brno ji dosud získalo jedenáct hereček či hereců. Tuto řadu laureátů zahájila Zdena Herfortová, když obdržela Cenu Thálie 1995 v kategorii „činohra“. Další dvě činoherní Thálie připojili Erik Pardus (2007) a Michal Isteník (2014). Více Thálií se urodilo na poli kategorie „opera, muzikál a ostatní hudebnědramatické žánry“; zde bodovali Petra Jungmanová (1998), Markéta Sedláčková (1999), dvakrát Dušan Vítězek (2004 a 2011), Radka Coufalová (2006), Petr Štěpán (2007), Petr Gazdík (2009) a Hana Holišová (2012). V neposlední řadě: Alena Antalová získala Cenu Thálie 1999 „pro činoherce do 33 let“. Nedávno Herecká asociace oznámila, že Ceny Thálie udělí až na podzim, pokud vůbec letos na tato ocenění dojde.

Titulní role v dramatu *Ferdinanda Brucknera Alžběta Anglická* vynesla Thálii Zdeně Herfortové (1995).

SEZÓNŇNÍ PŘEDPLATNÉ

Vážení divadelní příznivci,

dovolueme si vám nabídnout souhrnný přehled titulů nového předplatného na sezónu 2019/2020. V příští divadelní sezóně jsme pro vás nachystali devět výjimečných titulů. Přičemž čtyři budou mít na našem jevišti dokonce světovou premiéru!

Předplatné je pro vás, naše příznivce, vždy výhodné. Nejen tím, že máte pravidelnou dávku kultury, a to pokaždé na stejném sedadle v obou sálech podle vašeho výběru, takže odpadá zdlouhavé stání ve frontách a nervózní hlídání internetových stránek. Předplatné není nezajímavé ani z hlediska cenového, protože abonmá je prostě vždy levnější oproti koupi jednotlivých vstupenek. Získáte ale i další výhody! Náš časopis *Dokořán* se stane vašim každoměsíčním průvodcem dění a zákulisím Městského divadla. Přinese vám nejen zajímavosti a novinky, ale představí vám také naše tvůrce z jiného pohledu, než jak je znáte. A stanete-li se našimi předplatiteli, získáte také možnost zúčastnit se různých dalších akcí, na které vás budeme zvat za výhodnějších podmínek. Sdílejte s námi nevsední chvíle a nezapomenutelné zážitky!

Václav Havel

ŽEBRÁČKÁ OPERA

komedie

Žebrácká opera je právem považována za divácky nepřitažlivější Havlovu hru. Její předlohou je již od 18. století oblíbená stejnojmenná hra Johna Gaye, která svého času inspirovala i světoznámou adaptaci B. Brechta a K. Weilla. Jedná se o hru, v níž dva šéfové konkurenčních zločineckých gangů Macheath s Peachumem a s nimi zkorumpovaný šéf policie Lockit bojují o moc nad londýnským podsvětím.

Jedinečnost Havlovy adaptace tkví v důsledně nesentimentálním pohledu na mafiónské praktiky vůdců londýnského podsvětí (a potažmo i vůdců světa). Princip bezzáradkovosti a lži je tu doveden ad absurdum: Každý lže každému a každý každého zrazuje. Nikdo není tím, kým se zdá být. Téma je umocněno jazykem, který je v komickém rozporu s postavami: Gauneři, zloději a prostitutky se vyjadřují vysoce kultivovaně, jako dokonalí gentlemani a zároveň odborníci na psychologii, sociologii, etiku atd.; s neúprosnou logikou vrší argumenty pro svá stanoviska i pro případné změny těchto stanovisek, obratně manipulativně vysvětlují své podlé činy a svá selhání, čímž u diváků vyvolávají salvy smíchu i mrazivé zjištění dokonale fungujícího podvodu světa.

Pravda nevíteží, protože každý zde má tu svou, a i ta platí jen, když se to vyplatí. Idealismus je směšný a musí zákonitě zemřít tam, kde za všech okolností vítězí pragmatický cynismus. Inscenaci pro naše divadlo vytvořil režisérka **Hana Burešová**. Premiéra: **14. září 2019 na Činoherní scéně**

Benny Andersson, Björn Ulvaeus,
Catherine Johnson

MAMMA MIA!

legendární muzikál

Málokterý muzikálový titul způsobil doslova celosvětový poprask tak jako muzikál *Mamma mia!*, který je plný nesmrtelných hitů švédské skupiny ABBA. Patří do skupiny tzv. jukebox muzikálu, kdy se pro již existující písně vymyslí nový, originální příběh, do něž se povětšinou známé hity zasadí. Autorce scénáře tohoto muzikálu, Catherine Johnsonové, se postup, který se často nesetkává s nadšeným přijetím, vyvedl znamenitě. Zkušená britská dramatička dokázala napsat zábavný strhující příběh, jehož jsou známé písně nedílnou a přirozenou součástí. Muzikál měl premiéru již v roce 1999 v londýnském Prince Edward Theatre, byl nominován na čtyři ceny Laurence Oliviera a následně i na pět amerických cen Tony, když byl v roce 2001 úspěšně uveden na Broadwayi. Od té doby se hrál doslova po celém světě a dočkal se

i slavné filmové adaptace. V roce 2008 ve filmu *Mamma mia!* zazářila Meryl Streepová, Pierce Brosnan, Colin Firth a další a z muzikálu se stal doslova fenomén. Není divu, že se v roce 2018 dočkal film pokračování, respektive prequelu. Nový film *Mamma Mia! Here We Go Again* vypráví o tom, co prvnímu dílu předcházelo. Na podzim roku 2019 se tedy konečně i naši diváci mohou těšit na romantický příběh, se svižnou komediální zápletkou, v níž se dvacetiletá Sophie snaží v den své svatby zjistit, kdo je její otec, a proto na malebný řecký ostrůvek pozve všechny tři potenciální nápadníky z minulosti své matky. Novou sezónu tak zahájíme na Hudební scéně v režii **Petra Gazdika** v divokém rytmu nezapomenutelných hitů jako je *Super Trouper*, *Dancing Queen*, *Money, Money, Money* či *The Winner Takes It All*.
Premiéra: **19. října 2019 na Hudební scéně**

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský **SANTINIHO JAZYK** mysteriózní thriller

Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčejí se podle nich televizní inscenace a filmy... A přesto je Městské divadlo Brno prvním českým divadlem, které získalo práva na dramaturgii jedné z Urbanových práz.

Jedná se o román *Santiniho jazyk*, mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativec“ Martin Urmann dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodat cokoli. Urmann uvěří – pod vlivem setkání s tajemnou dívkou, která čte v metru knihu o světcích, hvězdách a kostelích – že tuto větu lze najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažeje Santiniho. Netuší ovšem, že jeho pátrání bude lemováno bizarními vraždami, tajuplnými vzkazy z minulosti a prazvláštní milostnou zápletkou...

Vzhledem k blízkosti dvou epochálních Santiniho staveb, v nichž se román zčásti odehrává (Křtiny a Rajhrad), se v našem divadle stává Santiniho jazyk i poctou brněnskému genu loci, jako byla v nedávné době dramaturgii *Skleněného pokoje*. Režie dramaturgii, kterou uvedeme ve světové premiéře vznikající přímo pro naše divadlo, se ujme **Stanislav Slovák**.

Světová premiéra: **26. října 2019 na Činoherní scéně**

Johann Nepomuk Nestroy

PRO NIC ZA NIC

klasická zápletková komedie

„Stvořitel chtěl jednou stvořit hru a splácal dohromady takový kus pod názvem ‚Láska‘. Ohromný úspěch, nával u pokladny, vyprodaný sál. Úspěchem oblužený stvořitel napsal druhý díl – ‚Manželství‘. A jak už to u takových seriálů bývá – propadák.“

Pokud má středoevropský prostor nějakého komediálního klasika, je jím nepochybně Johann Nepomuk Nestroy. Je to dáno především díky kvalitám jeho komedií nabitých mimořádnou divadelností, nápaditostí zápletek, umného snování všech komických omylů a nedorozumění a nebývalé vytříbených dialogů, prospěškových proslulými nestroyovskými bonmoty („Ještě, že utápím svůj smutek ve víně, jinak bych mohl propadnout chlastu!“).

Protagonisty Nestroyovy komedie jsou kočovní herci Artur a Picl – první z nich se dostává do milostných eskapád, které ho nutí k nejrůznějším převlekům a intrikám, druhý to vše ironicky komentuje. Základním paradoxem této komedie je skutečnost, že lásce ústřední milostné dvojice zde vlastně nic nestojí v cestě. Artur miluje slečnu Emu Bušovou, aniž ví, že Ema je schovankou jeho strýčka, továrníka Truchlanta. A pan Truchlant se rozhodl, že Emu provdá – právě za Artura. Artur se ovšem mylně domnívá, že Truchlant si chce Emu vzít sám a začne plánovat její únos...

Nestroy bravurně ovládá principy zápletkové komedie, dokáže je propojit se svěbytnou poezií života kočovných herců, a zároveň si nad vším snaživým lidským hemžením udržuje lehounký nadhled, laskavý a pobavený zároveň. Příznivci chytré zábavy v nostalgickém rakousko-uherském stylu se mají určitě nač těšit. Inscenace vzniká v režii **Mikoláše Tyce**.

Premiéra: **14. a 31. prosince 2019 na Činoherní scéně**

Zdenek Merta, Stanislav Moša

OSUDOVÁ KOMEDIE

RÁJ – III. díl hudební trilogie fantasy muzikál

Existuje jedna nádherná myšlenka, která uvádí, že jedinou možností, jak se domluvit s bytostmi, které nás navštíví z vesmíru, bude hudba. Úžasná představa...

Volně na sebe navazující trilogie hudebního skladatele Zdenka Merty a libretisty a režiséra

Stanislava Moši, obnášející tři díly – *Peklo*, *Očistec* a *Ráj*, bude završena příběhem z blízké budoucnosti. Oba autoři (kromě muzikálové féerie *Sny svatojánských nocí*) stavěli vždy na svých originálních příbězích, které měly za hlavní téma v různých podobách nejmocnější lidský fenomén – lásku. A nebude tomu jinak ani v tomto strhujícím příběhu, v němž náš svět ovládnou hned dva nelidské fenomény – novodobé technologie zastoupené roboty a záhadná mimozemská civilizace, která je v našem světě orientovaná pouze onou moderní technikou – roboty.

Hlavní lidskou postavou příběhu, který se odehrává čtyřicet let poté, co na naší zemi došlo k záhadné katastrofě a lidstvo se ve svém vývoji ocitlo celá staletí zpět, je Ruden, zestárlý muž, kdysi brilantní klavírní virtuózní, který se setkává s chlapcem, jenž v troskách města náhodou objeví funkční klavír. Chlapec, nesoucí jméno Malej, se do toho záhadného nástroje zamiluje a s nadšením i s velkou Rudenovou pomocí se jej v průběhu svého dospívání naučí ovládat. A není mezi mladými sám, kdo svůj talent zúročí v umění, jež nás lidi od nepaměti fascinuje. Malej je uhranut krásou a uměním mladinké tanečnice Oré. Jejich láska je však ve světě, zničeném roboty a čím dál víc ovládaném mimozemskou civilizací, téměř nemožná. Avšak... ale to už bychom z původního příběhu prozradili více, než by bylo vhodné. Inscenace plná překvapení a nádherné hudby vznikne v režii **Stanislava Moši**.

Světová premiéra: **25. ledna 2020 na Hudební scéně**

John Milton, Dodo Gombár

ZTRACENÝ RÁJ

jevištní báseň o prvotním hříchu člověka

Ztracený ráj je právem považován za jedno z nejvýznamnějších literárních děl historie. Jedná se o rozsáhlou, dvanáct knih čítající, epickou báseň geniálního anglického básníka Johna Milтона, který vytvořil dílo tážící se po kořenech lidského zla a hříchu. Ve světě 21. století se tento literární skvost sedmnáctého století jeví jako neskutečně aktuální proud otázek, na které chceme a potřebujeme znát odpovědi. Nelze je vyjmenovat všechny, ale tou stěžejní se zdá být ta, která se ptá, jestli skutečnost, že člověk podléhá porušení domluvy a slibu, i když tuší fatální následky svého činu, je dána neustálou lidskou nespokojeností anebo je to jen lidský rozmar. Jedná se opět o tázání se po podstatě prvního lidského hříchu, který je označován taky jako

dědičný, jako jakýsi neblahý odkaz našich předků a dějin. Je vůbec možné, aby člověk moderního věku dokázal připustit ještě možnost ztišení, pokorného vhledu do svých vlastních selhání, ve kterých je možné najít cestu ke skutečnému štěstí?

Příběh odkazuje ke starozákonní knize *Genesis*, k vyhnání z Ráje člověka Bohem poté, co byla porušena smlouva, poté, co člověk, navádný pokušením, příslibem rozkoše a poznáním, podlehně. Nemá i člověk dneška neustálou potřebu podléhat falešným hlasům, falešným výhodám, chvilkovému blahobytu, na úkor přirozené úmluvy se svým svědomím, se svými kořeny, nebo prostě jen se svým jasným a čistým přesvědčením o tom, co je dobré a co zlé? A na druhé straně, jak rozpoznat zlo, když je zahalené zlatým závojem, svůdným úsměvem, nebo okamžitým „polechtáním“ ega?

John Milton mluví jazykem plným metafor, v jeho přenášterných vizích se to hemží obrazy pekla, ráje, padlých andělů, války o duši člověka... Naší ambicí je převést tento jeho jazyk do řeči současnosti a najít jasně souvislosti v odkazu geniální velké renesanční poesie s realitou dneška. Dramaturgii tohoto úchvatného díla a režisérem inscenace je **Dodo Gombár**.

Světová premiéra: **8. února 2020 na Činoherní scéně**

William Shakespeare

ANTONIUS A KLEOPATRA

milostná tragédie

„Vědělas, že nade mnou máš tak obrovskou moc, že stačí kývnout, a já navzdor bohům tě budu následovat. (...) Ty jsi věděla, že se ti vždycky ve všem podřídím a že můj meč mi z rukou vypadne, ochablý láskou k tobě.“

Proslulý diktátor Julius Caesar je mrtev, mrtví jsou i jeho vrahové. Markus Antonius nyní vládne skupině obránců Říma. Na vrcholu moci je však jen do okamžiku, kdy musí odejít do omamného Egypta, kde mocného vojevůdce zcela očaruje zcela nebyvalé kouzlo královny Kleopatry. V jejím loži najde Antonius lásku tak silnou, že ho zcela opustí chuť válčit i vládnout. Jenže jeden z nejmocnějších mužů světa nemůže jen tak bez následků opustit meč i vladařské povinnosti. Antonia opouští jeho válečnická suverenita, chuť i rozhodnost k výkonu moci a vášně, kterou cítí ke Kleopatře, vede oba milence nakonec do záhuby...

V jedné z nejsuggestivnějších her Williama Shakespeara se střetává neřest se ctností, touha

s povinností, povznášející láska s politickým pragmatismem. Láska se stává rozbuškou války a celé říše jsou obětovány pro milostnou vášeň. Shakespeare tento příběh o lásce a moci dokázal vyjádřit nádhernou poezií, která i po staletích bere dech svou krásou a intenzitou. Pro režiséra **Stanislava Mošu** se po *Benátském kupci* a *Králi Learovi* tato hra stává potřetí v krátké době příležitostí, jak postihnout na našem jevišti shakespearovské „velké divadlo světa“ v jeho protikladnosti i velikoleposti.

Premiéra: **4. dubna 2020 na Činoherní scéně**

**Luther David, Robert Wright,
George Forrest, Maury Yeston**

GRANDHOTEL

elegantně excentrický muzikál

Stárnoucí primabalerína, která je na svém posledním turné, panicky se bojí neúspěchu u publika a nečekané se zamiluje do mladšího muže. Krásný, leč osamělý baron, který zoufale oddaluje osobní bankrot. Těžce nemocný židovský účetník, který touží strávit poslední dny života v luxusu. Pohledná sekretářka snící o kariéře v Hollywoodu. Nevyspalý recepční, netrpělivě očekávající narození syna. A skeptický lékař s těžkým zraněním z první světové války, který všechno to hemžení s vypravěčským nadhledem pozoruje.

To je svět luxusního berlínského hotelu roku 1928, jak jej zachytila Vicki Baumová ve svém románu *Lidé z hotelu* (kromě našeho muzikálu podle něj vznikl už v 30. letech oscarový film). Svět, v kterém se prolíná láska a beznaděj, zrození i smrt, smích i slzy. Hotel jako místo, kde se protínají lidské osudy, kde cizí lidé žijí své radosti a smutky vedle sebe, se tak stává působivou metaforou našeho pobývání na tomto světě. To vše doplněno skvostnými retro melodiemi, vtahujícími do světa Berlína 20. let.

Dílo čtveřice autorů (Maury Yeston je již divákům našeho divadla známý jako autor hudby k muzikálu *TITANIC* a *Nine*) je jedním z vrcholů broadwayského muzikálu 80. let – *Grandhotel* se na Broadwayi hrál každodenně téměř tři roky, překročil magickou hranici 1.000 repríz a byl nominován hned na dvanáct prestižních cen Tony, z nichž pět získal. Nyní se toto vynikající dílo objeví v české premiéře a v režii **Stanislava Slováka** i na jevišti Městského divadla Brno.

Česká premiéra: **21. března 2020 na Hudební scéně**

Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra

DEVĚT KŘÍŽŮ

historický muzikál

Pro naše divadlo napsané nové hudební dílo vypráví starou moravskou legendu o ukrutném činu, který se podle kronik odehrál kolem roku 1540 v malé víšce nedaleko Velké Bíteše. Statkář z Hlubokého při své cestě z Bíteše z trhu domů najde bezvládné tělo muže. Odveze ho domů a mladý cizinec – uherský koňský handlér – se díky tomu za nějaký čas zotaví. Zamiluje se do statkářovy dcery Elišky, avšak otec nechce o vdavkách ani slyšet. Cizinec zaváže Elišku slibem věrnosti a odjíždí, aby v Uhrách prodal své statky a s penězi se vrátil pro svoji nevěstu. Čas však plyne a Luka se nevrací. Eliška tak podlehne naléhání otce a ostatních, aby se provdala za mlynářova syna. Ve svatební den se vrací Luka z Uher a brzy se dozví o chystané veselce. Šílený vztekem přísahá pomstu, kterou nakonec i vykoná, přičemž obětuje i svůj vlastní život. Na místě strašného zločinu vztyčí pak lidé devět křížů, aby tento příběh velké lásky a velké zášti nikdy z hlíny vytvořiny nevyvanul.

Je to skutečný příběh z historie? Nebo jen legenda o krvavé hrůze z dávnověku? Autorům nového muzikálu nejde ani tak o to podat přesnou historickou rekonstrukci možné události, která je doposud zahalena tajemstvím. Spíše se na základě velmi silného lidského příběhu chtějí zamyslet nad tématy jak jsou lidská zaslíbenost, nenávisť k neznámému, strach z jinakosti. Akcentují sílu lidské pomluvy i to, jak veřejné mínění ovládá osudy lidí.

Poutavé melodie mladého brněnského skladatele Robina Schenka a silný příběh lásky a nenávisť podle Petra Štěpána a Miroslava Ondry vás ponoří do legendy, která se vypráví kousek od Brna a ať už je pravdivá, nebo ne, stále nám ji připomíná impozantní memento – devět dřevěných křížů poblíž dálnice D1. Světovou premiéru zbrusu nového muzikálu uvede na jeviště režisér **Petr Gazdík**.

Světová premiéra: **9. května 2020 na Hudební scéně**

UPOZORNĚNÍ

Vážení stávající předplatitelé, své Sezónní a Podvečerní abonmá si můžete obnovit pouze do **5. dubna 2019**. Poté budou vaše sedadla uvolněna do prodeje dalším zájemcům.

NAPSALI O NÁS

KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA VÁLÍ. TEN-TOKRÁT NA PRKNECH MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

(...) Bassova fotbalová vlastně pohádka si uchovávala stálou čtenářskou oblibu. Bývá i častou materií pro dramatické zpracování. Nyní se jí úspěšně chopilo i Městské divadlo Brno. (...) Do zpracování divadelní realizace v MdB se pustilo osvědčené zdejší autorské trio osobitých hudebních komedií Slovák-Šotkovský-Štěpán. Příběh zázračné jedenáctky, jak ji stvořilo pero E. Basse, zůstal samozřejmě zachován. Autoři, jak je jim vlastní, přidali i dost ze svého, a to ku prospěchu jevištního zpracování. (...) Divadlo musí vlastními prostředky nahradit chybějící hřiště a napínavá sportovní utkání. Zde se našla vhodná „náhrada“ v podobě volby četných hudebních čísel s příslušnou choreografií. Pojetím, švihem a rytmem jsou vtipným zástupcem za sportovní realitu. Své sehrává i nová figura v ději – děda Klapzuba. Rozšafný klid'as dobře pad-

noucí naturelu a projevu Z. Junáka svými vstupy pomáhá pojit děj, je vyprávěčem i tím rozvážným, „nad věcí“. Více ke slovu než v povídce se tak dostává i máma Klapzubová v pěkném podání A. Antalové. (...) Inscenace v MdB se podařila, možno hovořit o rodinném představení, které osloví diváky velké i malé. (...) Na úspěchu inscenace má zásluhu celý realizační tým, všichni představitelé jedenácti borců, stejně jako divčích sestava v roli soupeřů, fanynek, novinářek, lidojedů a dalších. (...)

Jaroslav Štěpaník, www.novinky.cz, 4. 1. 2019

OSMYČKY V MDB: KLUCI SE NA ČESKÝCH DĚJINÁCH OPRAVDU VYRÁDILI!

(...) Pustit se v dnešní době do historicko-politické satiry, to chce hodně odvahy. Ale pánům Slovákovi, Šotkovskému, Štěpánovi a Cónovi nechyběla. (...) Všichni se totiž na své hře s českou historií, pojatou až krutě sarkasticky, neuvěřitelně vyřádili. Dvaapůlhodinová hudební féerie je ohňostrojem nápadů. Vřídlem humoru, které je snad nevyčerpatelné. (...) Pro mě (a snad i většinu diváků) se jednalo o vrcholné zábav-

KŘÍDLA 2018/2019

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

.....

.....

Nejoblíbenější herečka:

.....

.....

Nejvýraznější tvůrčí počín:

(dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....

.....

Nejoblíbenější inscenace:

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmičky**

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**

Jonathan Larson / **RENT**

Eduard Bass, Jiří Levíček, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**

Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**

Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**

Maury Yeston, Arthur Kopit / **Nine**

William Shakespeare / **Romeo a Julie**

nou show, která byla často „na hraně“, ale nikoli „za hranou“. (...) Většina výjevů z našich dějin nepostrádá doslova hurónský humor, excelentní je například baletní scéna Přemysla Otakara, nádherně karikovaná Třetí pražská defenestrace s ústředním songem Pa dam, pa dam, padám nebo obraz českého pekla. (...) Celou hru provází melodie Karla Cóna, které s neodolatelným vtípem parafrázuji řadu známých písní. První jednání například rámuje melodie *Převleč kabát (Přejdi Jordán)*. Režie nové hudební komedie *Osmičky* se ujal jeden z jejích autorů Stanislav Slovák. (...) V typických českých charakterech Čeňka Udavače a Marcela Zatýkala excelovali Michal Isteník s Petrem Štěpánem. Co scéna, to brilantní výkon nahlížený pohledem „malého Čecha“. Ženský element zastoupila především coby ambiciózní novinářka Sabina (a další postavy) výrazná a krásně zpívající Radka Coufalová. Zemité postavy ztvárnil s obvyklým šarmem Ladislav Kolář, nejrůznější bojovníky, chasníky, komunisty a postkomunisty Ondřej Halámek, Jiří Ressler, Jakub Uličník, Dušan Vitázek, Martin Tlapák a další. Všichni prokázali, že jsou hra-

ví, muzikální a vtípní. Že dokáží tvořit a pointovat. (...)

Vítězslav Sladký,
www.musical-opereta.cz, 23. 9. 2018

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

(...) Soutěžní přehlídku uzavřelo Městské divadlo Brno s klasickou komedií *Lakomec*. Vstupenky byly vyprodané za čtyři minuty, hlavním lákadlem byl Boleslav Polívka v roli Harpagona. Režisér Stanislav Moša nespároval slavnému komikovi ruce a Polívka se tak v Molièrově textu pohybuje velmi volně. Jeho herečtí kolegové se musí mít neustále na pozoru, nikdy neví, kdy se představitel Harpagona odhodlá k nějaké drobné improvizaci. Inscenace působí živým dojmem, místy má člověk opravdu pocit, že některé scény vznikají na místě tvůrcům přímo pod rukama. Skvěle si s Polívkovým stylem herectví rozumí především Alena Antalová jako dohazovačka Frosina a Michal Isteník v roli kuchaře a kočího Jakuba. Polívka zdolává roli Harpagona svým nezaměnitelným, i když očekávaným způsobem. Starý šlechtic milující nade vše svůj majetek je

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2019. Děkuje!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

smutným klaunem, člověkem, který (z velké části vlastní vinou) ztratil kontakt se svými blízkými a v každém vidí potenciálního nepřítele. Nenechme se ale mýlit, jeho okolí netvoří křišťálově čisté charaktery, jeho děti či sluhové mají vlastní cíle, za kterými si mnohdy jdou stejně nelibostně jako Harpagon za mamonem. (...)

Lukáš Dubský,
www.nadivadlo.blogspot.com, 28. 1. 2019

HOREČKA Z BRNA ZVEDLA NĚMCE ZE SEDADEL

Vynikající muzika, skvělé taneční i pěvecké výkony za doprovodu špičkových muzikantů divadelního orchestru, působivá choreografie. Vyprodané Městské divadlo v Ingolstadtu příběhu Tonyho Manera a Stephanie Mangano se slágy kapely Bee Gees *Horečka sobotní noci* tleskalo ve stoje. Muzikálový koktejl, který před rokem namíchal pro Městské divadlo Brno ředitel a režisér Stanislav Moša, nyní v premiérovém baleňi připravil i pro německé publikum. A povedlo se. (...) Moša pro každé takové představení vybírá některé hlavní role z německých či německy mluvících herců. Letos si hlavní roli (Tony Manero) zahrál německy mluvící Ital Filippo Strocchi, kterému byla partnerkou (Stephanie Mangano) Nathalie Parsa, třetí „cizinkou“ v brněnském provedení (Annette) byla Angelika Erlacher. (...) Inscenace vlastně vzniká kvůli cizojazyčnému nastudování i kvůli zapojení nových zahranič-

ních herců prakticky od začátku. Už nyní o reputaci nemusejí mít Brňané obavy – pro příští rok Němci projeví zájem o další lednová představení. (...)

Miroslav Homola, *Právo*, 8. 1. 2019

HOSTUJÍCÍ PŘEDSTAVENÍ NADCHLO DIVÁKY

Celkem čtyři hostující představení odehrálo Městské divadlo Brno ve velkém sále Městského divadla Ingolstadt na začátku letošního roku a disko muzikál *Horečka sobotní noci* byl téměř do posledního místa vyprodán. (...) Režisér Stanislav Moša divadelní zpracování filmového hitu *Saturday Night Fever* přeložil pro svůj soubor do němčiny a slavnou filmovou hudbu od Bee Gees ponechal v angličtině. (...) Klobouk dolů před profesionálním výkonem představitelů! (...) Choreografie je rozhodně kreativní a hlavní představitel Filippo Strocchi ze sebe vydával to nejlepší a svými kružícími boky rozbušil nejedno ženské srdce. Pěvecky vynikala Angelika Erlacher v roli Annette. (...) Muzikálový soubor Městského divadla Brno si díky svižné taneční choreografii u předavků *Stayin' Alive* a *Night Fever* vysloužil ovace ingolstadtského publika vestoje.

Sandra-Isabel Knobloch,
Donaukurier, 7. 1. 2019

JEŽÍŠI TLESKALI NA ŠPANĚLSKÉM OSTROVĚ

Půldruhého roku příprav. Složitá logistika spojená s dopravou osob i materiálů. Nervy před premiérou napjaté k prasknutí. Takové starosti provázely produkční tým i cestující soubor z Městského divadla v Brně na Tenerife. Divadlo se tentokrát vydalo s muzikálem Andrewa Lloyda Webera *Jesus Christ Superstar* až na španělský ostrov Tenerife. Provedení příběhu z pera slavného autora, a především reakce mezinárodního publika i španělské kritiky však předčily všechna očekávání. Pět představení vidělo dohromady tři tisíce diváků, kteří v každé repríze tleskali vestoje. (...) Lví podíl na úspěchu kromě herců a tanečníků však mají i dvanáctičlenný divadelní orchestr pod vedením Jakuba Židka, šéf světél David Kachlír, kostymérka Andrea Kučerová či zvukař Jiří Topol a další. (...)

Miroslav Homola, *Právo*, 24. 1. 2019

„Rozkoš je jediná věc, co svádí obě pohlaví dohromady, a přesto sama nestačí založit nějaký vztah.“ (Choderlos de Laclos, *Nebezpečné známosti*)

Bývalé milence – markýzu de Merteuil a vikomta de Valmont – svede opět dohromady touha po pomstě. Markýza chce potrestat svého zrádného milence, hraběte de Gercourt za to, že se hodlá oženit s mladičkou a ctnostnou Cecilíí de Volanges, a zamýšlí využít Valmonta v roli svůdce. Valmont se chce zase pomstít Cecilíině matce za to, že varovala paní de Tourvel, kterou touží svést, před jeho prostopášností. Přijme tedy roli milostného školitele mladičké Cecilie, ačkoliv mu to velmi komplikuje jeho vlastní plány s novou láskou. Má však podmínku – pokud s paní de Tourvelovou uspěje a doloží to písemným důkazem, bude mu odměnou společně strávená noc s markýzou. Oba bezohlední manipulátoři lidských citů tak roztáčejí kolotoč různorodých intrik a hrají si s city ostatních – postupně se však ukazuje, že jejich vlastní srdce jsou křehčí, než si mysleli...

Les Liaisons dangereuses, proslulý román v dopisech francouzského spisovatele Choderlose de Laclose z roku 1782 se dočkal četných divadelních i filmových adaptací. Za nejzdařilejší je však obecně pokládána ta, kterou pořídil roku 1985 pro Royal Shakespeare Company anglický dramatik Christopher Hampton: počtem inscenací je to snad neúspěšnější dramatisace románové předlohy v celých dějinách světové dramatiky!

Hamptonova adaptace získala v roce svého vzniku Evening Standard Award i Laurence Olivier Award, její premiérová inscenace s Alanem Rickmanem v roli Valmonta a Lindsay Duncanovou jako markýzou de Merteuil dobyla londýnský West End i newyorskou Broadway a pouhé tři roky po premiéře došlo k jejímu zfilmování. Ve filmu režirovaném Stephenem Frearsem zazářili Glenn Closeová jako markýza de Merteuil a John Malkovich jako Valmont; zajímavostí je, že v rolích mladého mileneckého páru Cecilie de Volanges a rytíře Dancenyho se ve filmu objevily pozdější hvězdy akčních filmů Uma Thurmanová a Keanu Reeves. Hampton, který svou hru pro film sám adaptoval, pak za svůj scénář obdržel Oscara.

„Hamptonovi se podařilo uchovat d'äbelský magnetismus ústředního konspirátorického dua a přitom jej umístit do společenské komedie. Ale je to komedie toho nejvyššího divadelního druhu: lemovaná nebezpečím, plná bolesti a stále připomínající, že životy mohou být zničeny svinutím elegantně vykroužené věty,“ napsal výstižně o *Nebezpečných vztazích* přední anglický divadelní kritik Michael Billington. A dodal: „Laclos sám byl vojenský strateg – a co se povedlo vyjádřit v Hamptonově adaptaci jeho díla s jedinečnou bravurou, je právě sebeklamná ničivost postav, které uplatňují strategie bitevního pole na záležitosti lidského srdce.“

Režii *Nebezpečných vztahů* už po šesté vstupuje na jeviště Městského divadla Brno režisér **Mikoláš Tye** (naposled zde osvědčil svůj cit pro dramatickosti režii *Čarodějek ze Salemu*) se svým osvědčeným týmem – scénografem **Andrejem Ďuríkem**, kostýmní výtvarnicí **Anetou Grňákovou**, skladatelem **Jiřím Hájkem**, choreografkou **Adélou Stodolovou** a dramaturgem **Janem Šotkovským**. V překladu **Vladimíry a Ladislava Smočkových** se v ústřední dvojici postav představí **Radka Coufalová** (Markýza de Merteuil) a **Michal Isteník** (Vikomt de Valmont), doplnění **Zdenou Herfortovou** (Paní de Rosemonde), **Lenkou Janíkovou** (Paní de Volanges), **Barborou Goldmannovou** (Prezidentová de Tourvel), **Kateřinou Marií Fialovou** (Cecilie de Volanges), **Ondřejem Halámkem** (Azolan) a **Dianou Velčickou** (Emílie). Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně **6. a 7. dubna 2019.**

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN BŘEZEN 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

242. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 18. 2. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

TITANIC

6. – 11. 3. 2019
na Hudební scéně

„Všichni vědí, co bude následovat, napětí by se přesto dalo krájet.“ L. Dubský, www.i-divadlo.cz

„Strhující hudba, která má od začátku do konce velmi dramatický náboj. V kombinaci s autentickými zvukovými efekty dokáže v divácích vyvolat skutečné tísnivé pocity, které z nich téměř dělají účastníky plavby i následného boje o přežití.“ Lenka Suchá, Brněnský deník

„Silná muzika, zdařilá scénografie a kostýmy, plno špičkových pěveckých i hereckých i tanečních výkonů. A také chytrá režie, která nedopustila udělat z celé tragické záležitosti sladkobolný kýč.“ L. Mareček, www.mestohudby.cz

Anna Karenina
Pavla Vitázková
v roli Kněžny Betsy Tverské

Sting Lorne Campbell John Logan Brian Yorkey

POSLEDNÍ LOĎ

režie Stanislav Moša

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

16. ÚNORA 2019